

AVE MARIA

ŠTEV. (NO.) 25.

DECEMBER 11th 1920.

LETO (VOL.) XII.

AVE MARIA.

Izhaja vsako drugo soboto
Published every second Saturday by
FRANCISCAN FATHERS
in the interest of the Order of
St. Francis.
1852 W. 22nd PL. CHICAGO, ILL.
Naročnina \$2.00 na leto. — Subscription
Price \$2.00 a Year.

Published and distributed under permit
(No. 650) authorized by the Act of Oct.
6, 1917, on file at the Post Office of
Chicago, Ill. By order of the President,
A. S. Burleson, Postmaster General.

Entered as second-class matter Oct. 20,
1919, at the post office at Chicago, Ill.,
under the Act of March 3, 1879. Acceptance
for mailing at special rate of Oct.
3, 1917, authorized October 25, 1919.

V ZALOGI "AVE MARIA" IMA- MO SLEDEČE KNJIGE:

VELIKA ZALOGA KNJIG.

Iz Evrope smo dobili te dni nad 500
zavojev najrazličnejših slovenskih knjig.
Tako imamo sedaj največjo slovensko
knjižarno v Ameriki. Kar se pri nas
ne dobi, to se v Ameriki sploh ne dobi,
kar se tiče slovenskih knjig.

V zimskih večerih ni prijetnejše za-
bave, kakor je lepa in koristna knjiga.
Mi smo vse premalo do sedaj pazili na
to, da bi se bili izobraževali. Zato pa
marsikedo v Ameriki, z ni tako napre-
doval, kakor bi lahko, ako bi bil kaj
več znal. Danes velja pravilo: Koliko
znaš, samo toliko veljaš.

Zato rojaki sezite po bogati zbirki slo-
venskih knjig in izobrazujte se!

Za danes priporočamo:

DVA KRASNA BISERA V NASEM LEPOSLOVJU.

Naš samostanski slavček Mati Eliza-
beta Kremžar, uršulinka iz Ljubljane
nam je poslala te dni večjo zalogo svojih
Poezij in sicer prvi zvezek, ki nosi na-
slov, "Iz moje celice" in drugi "Cvetje
na potu življenja"

"Iz moje celice" je zbirka najlepših
biserov slovenske poezije. Tu je zbrala
častita pesnica 82 svojih, lahko rečemo,
najlepših pesmic.

Teh Poezij smo se zveselili, ker se
resnemu in treznemu človeku že gabi
vedno čitati v Poezijah same zaljubljene
izlive bolnega mladega in dostikrat po-
kvarjenega srca, kjer je v resnici tako
malo poezije in tako malo resnobe in
še manj estetike. Zato se človek v res-
nici oddahne, ko začne čitati te prelepe
pesmice.

Ta zbirka je razdeljena v dva dela,
z prvem delu "V svitu večne luči" je
zbrala krasne pesmice o presv. Za-
kramentu. Tu je pesnica izlila svo

jo redovniško dušo prave neveste Kri-
stusove, ki ve, za kaj je stopila v red
in ki pozna Onega, katerega ljubi duša.
Ko človek čita te izlive polne duše, mu
nehote zagori srce ljubezni do Onega,
ki gori za nas v naših tabernakljih. Za-
to je ni lepše stvarine za kako premišlje-
vanje pred presvetim zakramentom, ka-
kor vsaka teh pesmic. Vzemi to knji-
go in pojdi "V svit večne luči", preči-
taj počasi in premišljeno katerokoli teh
pesmic, premišli vsako besedo, vsako vr-
stico in videl boš kako globoke so te
pesmice, kako polne žive vere in kako
prepojene z gorečo ljubeznijo, s tako,
kakoršno hoče od nas naš gospod Je-
zus. Prečitaj na primer ono: "Prah si
dvignil . . .", ali "Blažena jutra", "Sre-
čanje" itd.

"Rosa mystica — Roža skrivnostna"
je drugi del teh poezij. Tu so Marijine
pesmice. Noben otrok bi ne mogel z
tako priščno, tako ljubko, tako ljubez-
njivo govoriti s svojo materjo, kakor
govori Mati Elizabeta z Marijo, svojo
nebeško materjo.

"Med limbarji" je tretji odelek, ki ob-
sega razne pesmice in izlive do Boga.
Vzeti so največ iz samostanskega živ-
ljenja.

"Ejer mirte cveto" je oddelek raznih
pesmic, ki so enako polne najlepše in
namilne poezije.

Da, ko smo prečitali to celo knjižico,
smo vsikliknili: To je, kar se imenuje
poezija! in kar je poezija.

Ne moremo dovolj priporočati našim
rojkom, da sežejo po tej krasni knji-
žici. Postala bode gotovo njih najlju-
bra knjiga, katero bodo z največjim ve-
seljem rabili vedno, kajti te pesmice so
vzete tako naravnost iz dna slovenske
nepokvarjene duše, da se vsako nepo-
kvarjeno srce naslaja ob njih, kakor ob
najprijetnejši in najslajši godbi.

Zato rojak naroči si te Poezije in
prepričaj se boš sam!

"Cvetje na potu življenja" se imenuje
drugi zvezek poezij Matere Elizabete
Kremžar. — Vsebinsko teh poezij nazna-
nja sama pesnica na prvi strani tako-le:
"Sopek slavnostnih deklamacij, srčnih
in blagih častitek ob slavnostnih god-
vih in drugih spominskih dneh". Pri-
d jani sta tudi dve igri oziroma dramat-
ska prizora: "Jezušček med cvetjem" in
"Omaro blagrov". Nekaj krasnega po-
sebnostno za naše šolske prireditve. Pri-

dejana je tudi glasba za posamezne pes-
mice.

Tudi to zbirko priporočamo vsem ro-
jakom. Prepričani smo, da se je bodo
zveselili tako, kakor smo se je mi.

FRANCIS D. NEMECER

FOTOGRAF

Se priporoča Slovincem

1439 W. 18th St. Chicago, Ill.

Telephone: Canal 2534

PROŠNJE IN IZJAVE

Rojakom, kateri želijo dobiti
svoje sorodnike iz stare domo-
vine v Ameriko

izdeluje

MIHAEL ŽELEZNIKAR

slovenski javni notar
v uradu "EDINOST"

Pišite za pojasnila na:

"EDINOST"

1849 West 22nd. Street,
CHICAGO, ILL.

FRANK SUHADOLNIK

veliko stori za "Ave Maria" in
"Edinost". On je zastopnik za
ta dva lista. Rojaki, ali ne mis-
lite, da tak mož zasluži, da ku-
pujete pri njem. — On ima

Veliko zalogo obuval

Zanesljiva in točna postrežba

6107 St. Clair Ave.

CLEVELAND, OHIO.

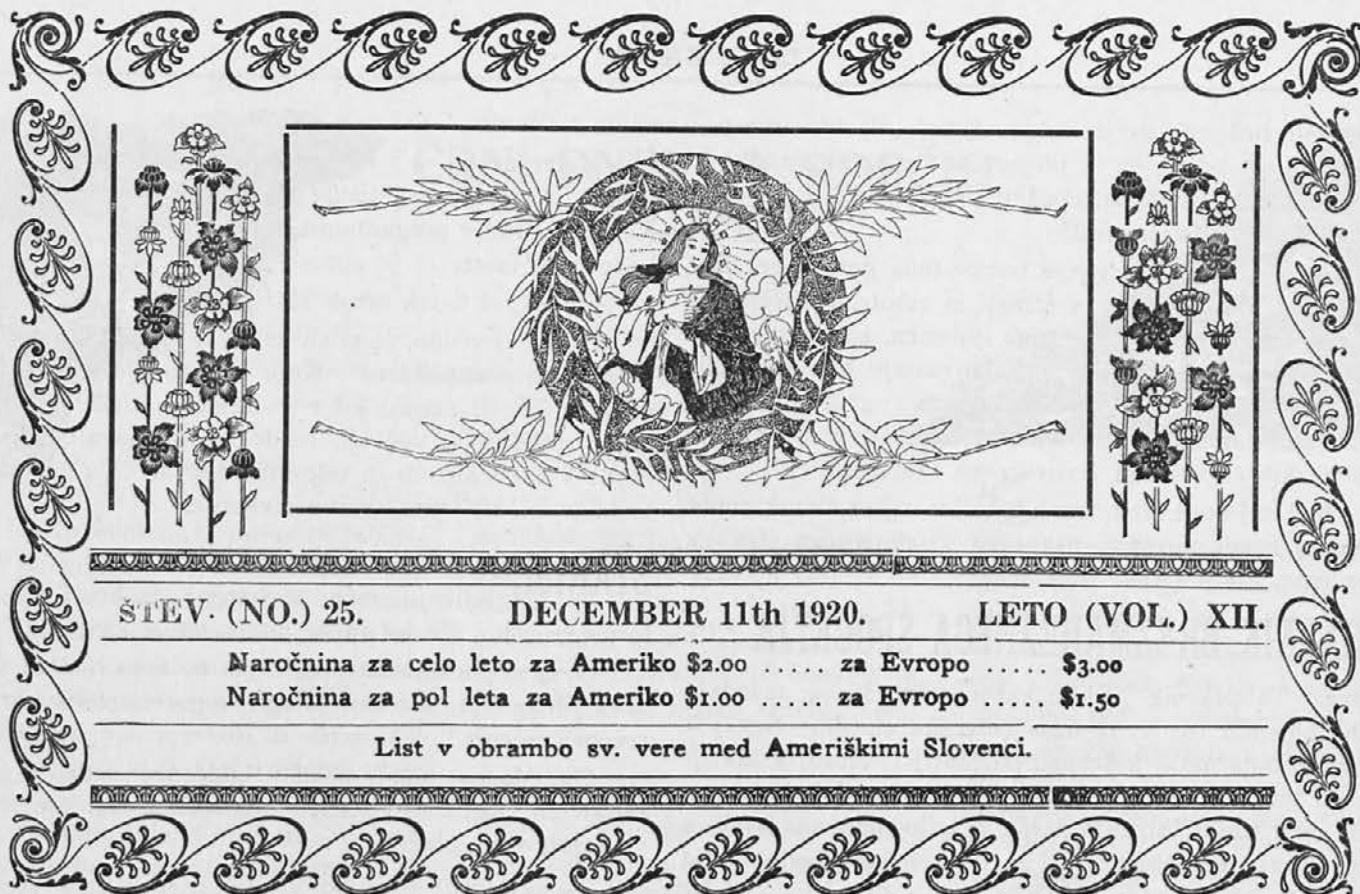
Slovenski zobozdravnik

DR. M. JOSIP PLEŠE

Ordinira od 10 ure zjutraj do 8 ure zvečer. Ordinira tudi izven določenih ur po
dogovoru.

Specialist in Bridge Work and Gold inlays

2399 SILVER STREET, BROOKLYN, N. Y.

ŠTEV. (NO.) 25.

DECEMBER 11th 1920.

LETO (VOL.) XII.

Naročnina za celo leto za Ameriko \$2.00 za Evropo \$3.00
 Naročnina za pol leta za Ameriko \$1.00 za Evropo \$1.50

List v obrambo sv. vere med Ameriškimi Slovenci.

Nekoliko prijateljskih besed.

BREZMADEŽNO SPOČETJE blažene Device Marije je eden izmed največjih praznikov Marijinih celega leta.

Sveta cerkev ga praznuje v skrajni jeseni, v času, ko je solnce izgubilo popolnoma skoraj vsak viden vpliv na naravo, ko ugašajo zadnje najpoznejše jesenske cvetlice, ko že sneg pokriva ali je pokrival nekolikokrat naravo in ko so dnevi najkrajši in vlada skoraj vedna tema, — ali vsaj večji del dneva je pod njeno oblastjo.

Kako lep in kako primeren čas za ta prelepi prazniki!

Ali ni bil cel človeški rod podoben taki umirajoči naravi, ko se je naenkrat zgodil eden izmed največjih čudežev milosti božje — ko je bila na čudoviti način spočeta Ona, katere svetost in bremadežna čistost jo je vredno storila, da je stopila v ozko zvezo s samim večnim Bogom, da je zvezala zopet grešni suženjski človeški rod z Bogom in mu tako naklonila milost?

KAKO ŽALOSTNO je bila prav ob onem času na svetu. Cel svet skoraj je tičal v strašnem poganstvu. Tema, strašna tema nevednosti in človeške zmote je vladala po celem svetu! Človek, razumen človek pa je se je klanjal kot svojim bogovom mrtvim stvarem, kamenu, solncu, da še več, divjim zverem, grdim pošastim, nagnjusnim kačam, ostudnim strastem . . .

Srca so se začela zapirati vsakemu vpljivu milosti

božje. Celo med izvoljenim narodom se je pokazala strašna pokvarjenost in zmeda. Tudi tukaj so se srca uprla v trdovratnosti vsakemu vpljivu žarkov milosti božje.

Kaj čuda, da je potem venelo in izvenelo vse pošteno življenje, vsak pojem človeka dostojnega življenja. O kakih, celo naravnih čednostih, človek niti pojma skoraj ni več imel. Ce.o najnežnejša cvetka ljubezni med materjo in otrokom je venela . . .

Kaj čuda, da je še onih malo, ki so se zavedali te neizmerno človeške bede, klicalo tako obupno: "Vi oblaki, ga rosite in ti, zemlja, daj ga nam! Nebesa odprite se in ga nam dajte, ki nas bode podučil".

IN V TEM STRAŠNEM ČASU se je pokazala ta jutranja zarja, Mati Marija, iz katere je imelo v kratkem posijati ono Solnce, ki je potem v spomladi prenovljenja človeškega rodu, tako ljubko ogrelo vsa srca, vse narode in vse stvari — Jezus Kristus!

Kako v resnici primerna doba za ta prelepi praznik. Kako lep nauk za nas in za ves človeški rod, kdor hoče in kdor zna misliti!

DANES GRE ČLOVEŠKI ROD isto pot, kakoršno je šel pred prihodom te jutranje zarje. Ali ne vidimo, kako se trudi velik del človeškega rodu, da bi zopet zaprl vsa človeška srca solncu milosti božje? Težki oblaki črnega materijalizma

zakrivajo milijone src in ne dovoljujejo, da bi vanje posijala milost božja, da bi jih ogrela, da bi jih navdušila za višje ideale, za ideale, ki edini morejo osrečiti človeško srce, osrečiti človeški rod?

Zato pa tudi danes leze počasi toda gotovo cel človeški rod nazaj v bedo, v strasti in zmote, v katerih je bil poganski človek. Kako gine ljubezen, kako gine mir, kako gine pošteno življenje, kako rastejo templji grdih strasti, kako se množe sužni grdih strasti, kako pada tema zmote, tema nevednosti v najvažnejših naukih človeškega življenja na vsa srca!

Kaj naj bode sredstvo, s katerim naj se človek zopet dvigne, zopet povspne nazaj na višek lepega človeka vrednega življenja?

PRAZNIK BREZMADEŽNEGA SPOČETJA nam jasno pove. Ta praznik je klic vsem onim, ki se zavedajo teh žalostnih časov, te naše človeške zmede. Nazaj k Jezusu, toda nazaj k Jezusu po Mariji! Nazaj k Mariji in po tem, ko bomo pri Mariji, ko bomo dali človeškemu rodu nazaj jutranjo zarjo, Marijo, dali mu bomo s tem nazaj tudi solnce, kajti zarja je vedno predhodkinja solnca.

Nesrečni Luter je začetnik vse sedanje zmote! Zakaj? Dve stvari je ukradel človeškemu rodu: Tabernakelj in Marijo. Toda tabernaklja bi ne mogel, ko bi ne bil preje ukradel Marije.

"Kdor mene najde, najde življenje", te besede nam da sveta katoliška cerkev prečitati na Marijin praznik osmega decembra. Kdor najde Marijo — ta najde življenje. Kako krasne besede za onega, ki jih prav razume! Kdor najde Mater, najde Sina, kdor najde Sina najde z njim to, kar je sinu lastnega — življenje.

ENAKO MED NAMI ameriški Slovenci, enako doma v naši domovini!

O ko bi se vsi zavedli te velike resnice! Ko bi vsi čuli te besede: "Kdor najde Marijo, najde življenje!"

Vsak narod, ko se enkrat navduši za to vzvišeno ljubezen, ko se enkrat vname za ljubezen do Nje, kako nu bode kmalu prisijalo solnce gorečega verskega, krščanskega življenja, kako bode kmalu posijalo solnce mi-
losti božje in se bode, kakor roža solnčnica obračala za njim in srkala iz teh blagodejnih žarkov novega življenja, novih življenskih sil, novega navdušenja, novega junaštva, nove srčnosti, pa tudi smisli za pravo človeka vredno življenje in pojmovanje in tako za srečno življenje.

"Kdor mene najde, najde življenje!"

Človek, se zavedaš te resnice?

Človek, ti hočeš življenja, kaj ne? Ti hočeš srečnega življenja? Dobro!

Poglej, praznik brezmadežnega spočetja ti kaže pot, po kateri boš našel to življenje! "Kdor mene najde . . .

najde življenje . . ."

Mater najti — ? O, za katero dete je to težka stvar? Kam beži v stiski? Kam se obrne v nadlogi? Kam se obrne v preganjanju, v nevarnosti . . .? O, kako bode iskal mater in jo gotovo tudi našel!

Človek, si ti tak otrok Marijin?

Če hočeš vedeti, če si ali ne, to ti naj je v znamenje: "Kdor mene najde . . ." Kdor se s zaupanjem v vsaki stiski k Mariji zateče, kdor jo najde v stiskah, kdor jo najde v težavah, kdor jo najde v skušnjavah, kdor jo najde v vseh dušnih in telesnih zadevah . . . da, da, ta bode našel življenje srečno življenje.

STARISI, vi želite, da bi vaši otroci našli v svojem življenju srečno življenje? Dobro, čujte merterine besede: "Kdor mene najde, najde življenje!"

O, zato pomagajte otročičkom najti to mater! Naučite jih zgodaj, jo iskati in najti v goreči molitvi in gorečem češčenju!

Da, Marija, kakor nekdanj, bode tudi sedaj v naših svetovnih zmedah strla kači, sovražniku, zmotam, vpljivu satanovem, glavo.

To je okusil še vsakdo, kdor ji je zaupal, kdor se ji je izročal.

Marija bode strla kači skušnjavam v našem srcu glavo in nas branila, kadar bomo pribežali k nji!

ZATO PA, ROJAK, otrok Marijin, na delo tudi ti! Tudi ti lahko pomagaš zanesi malo žrjavice v kako omrzlo slovensko srce, v kako napol odpadlo slovensko družino, nekoliko žrjavice. Zanesi tja svoj list "Ave Marija". Pomagaj mu v to in to hišo, v to in to srce, da bode zopet podpihal ugašajočo ali že skoraj ugasnjeno ljubezen do Boga in jo razvnetil v nov mogočen plamen pravega krščanskega življenja. Vsak dopisnik, ki nam piše, trdi, koliko dokazov ima, kako je res list "Ave Maria" razvnel k novi gorečnosti ona srca, kjer je že ta vera ugasnila in jo je prižgal nazaj.

Dajmo, bratje in sestre, dajmo, otroci Marijini! Lotimo se novega dela z novim navdušenjem in sklenimo:

Marija mora nazaj v vsako slovensko srce po širni Ameriki! Marija mora nazaj v vsako slovensko hišo kot Mati družin, Marija mora nazaj dobiti slovenski narod! In zato bomo pa vsi, prav vsi takoj šli navdušeno na delo, da razširimo list "Ave Maria" kolikor se le da. Ne bomo mirovali, dokler ga nima vsaka slovenska hiša, dokler ga ne bode imel skoraj vsak posameznik!

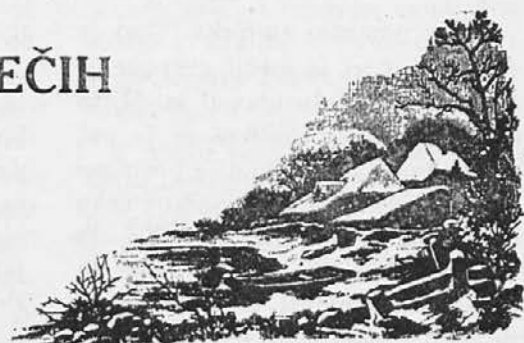
Pa tudi v domovino ga moramo razširiti! Naj pone- se nekoliko te žrjavice tudi tja, kajti tudi tam ugasuje in pojema ta bivši goreč ogenj! Preje so naši misijonarji, Baraga in drugi, prinesli ta ogenj sem! Sedaj tam pojema. Mi ga bomo pa po listu "Ave Maria" ponesli tja nazaj.

ČRNI DNEVI V RDEČIH ČASIH.

Po časnikarskih poročilih sestavil

K.

(Dalje-)

Kakor velikanski požar se je širila po celi Rusiji boljševiška revolucija. Ko je ljudstvo čulo, da bodo boljševiki razdelili zemljo, in da bodo sedanji ruski sužnji dobili nazaj svojo zemljo, da bode ljudstvo rešeno dosedanje dužnosti in odvisnosti od bogatinov, je kar trumoma pristopalo v boljševiški tabor. Ljudstvo je postalo pijano veselja. V tem svojem nezmernem veselju pa ni opazilo, da “odrešenik”, ki se je pojavil, ni tako nedolžen, kakor se kaže. Ljudstvo ni videlo v tem “odrešenju” nemških in židovskih krempljev, katere je zasajal globoko v kri in življenje nesrečnega naroda. Boljševizem se je namreč postal državnih blagajn in si tako pridobil sredstev, da si je najel bogato plačanih agentov, ki so v zgovorni besedi ljudstvu skrivali prave namene revolucije. Narod ni bil izobražen. Dosedanji zistem ga je držal namenoma v temi, da ga je lažje izrabljal v svoje sebične nemene, da ga je držal v sužnosti in odvisnosti.

Veliko navdušenih rodoljubov je pa vendar spoznalo takoj v začetku revolucije za kaj se gre. Videlo je na čelu gibanja može, katerih značaj so poznali in zato so vedeli, da ne morejo biti pošteni in čisti nameni, kjer so na čelu taki možje. Zato so se dvignili in skušali uprizoriti proti revolucijo, ali bolje, hoteli so spraviti celo velikansko gibanje v pravi narodni tir, po katerem bi bil narod dobil v resnici svojo svobodo in svojo rešitev in boljšo bodočnost. Toda boljševiki so bili močnejši. Nemške marke in židovska ne-

sramnost sta kmalu tako preslepila narod, da ni več razločil resnice od laži, da ni več ločil prijatelja od hinavca. Zato se je ljudstvo samo dvigalo proti takim dobrim možem in jih pobijalo na veliko veselje Nemcev in Židov.

Tak mož je bil sveštenik Epifanij. Videl je nezmerno nesrečo, v katero je zabredel njegov narod. Videl je namene voditeljev in videl je, od kod je vsa stvar začeta in kdo je vodi. Videl je, da je namen vse revolucije narod tako premotiti, da bode sam sebe umoril, sam sebi dal vrv za vrat in se uničil. Pri mirovni končni konferenci Ruski narod ne sme biti poleg. Če to Nemčija doseže, je že dovolj. To bode pa mogoče doseči samo na ta način, da Ruski narod tako razdvoji, da se bode med seboj začel klati in pa prepeljati ga mora s takimi nauki, da ga bodo vse druge države zaklenile v lastno državo kot v ječo, kakor nevarnega splošnemu svetovnemu miru in redu.

In silno ga je to bolelo! Ko je sedel v ječi in premišljal vse te razmere in videl vse to, bolelo ga je srce tako, da se je pogosto zamislil in zatopil v žalostno premišljevanje. Navadno so mu debele solze porosile oči in kakor biseri kapale na svo brado. Kako ga je gnalo srce ven, da bi se dvignil in podučil narod, mu odprl oči! Kako ga je njegova ljubezen do svete Rusije žgala, da bi bil podrl te kamenite stene, katere so ga zapirale od naroda, da ne more ničesar storiti za njegovo rešitev v tem velikem času.

Enake misli in enake občutke so imeli tudi drugi duhovniki, kateri so bili z njim v ječi. Toda kaj pomaga vse navdušenje, vsa ljubezen...!? Toda kaj ko je za nje iz samo ena pot — pot na morišče, kjer bode krogla končala njih življenje in pogasilav teh vročih srcih vso ljubezen za vedno... Narod pa bode umiral....

In res so klicali ven drugega za drugim in jih odpeljali. Kam...? Vsakdo je vedel. — V smrt!

Ostal je slednjič samo še Epifanij in mlad poljski duhovnik, župnik katoliške občine Poljakov v Moskvi.

Tudi ta dva sta se že pripravljala na gotovo smrt. V goreči molitvi sta iskala tolaže in jo tudi našla.

Pozno ponoči ono noč je pa bilo, ko se naenkrat vrata ječe odpro in nekdo stopi v ječo. Da to ni stražnik, sta takoj vedela duhovnika. — Stražnik bi prišel glasno in oblastno. Ta prišlec je prišel potihoma.

“Oče Epifanij?” vpraša prišlec po tiho. Bil je tema v ječi.

“Da! Jaz sem. Kaj hočete?”

“Hitro,” zašepeta ta prišlec. “Tu imam novo obleko za vas. Hitro se oblecite! Ne vprašujte veliko, kdo sem in kaj hočem! Ubogajte!”

Epitanij ni takoj verjel prišlecu, Sumil je kako zvijsačo. Zato se je pomišljal.

“Oče, hitro, gre za rešitev vašega življenja! Da vas potolažim, Vam povem, da Vas Vaš sin Pavel pozdravlja. On me pošilja. Hitite!”

To je pomirilo starčeka. "Saj je vse jedno," si je mislil. "Konec je tako ali tako." In ubogal je. Hitro se je preoblekel, kolikor se je pač dalo v temi. Prišlec mu je postrigel nekoliko brado in jo pomazal z neko barvo, da je bila črnikasta. Ko sta bila gotova, ga je prijel za roke in počasi zopet odprl vrata in peljal za roko Epifanija iz ječe. Poljubila sta se še z duhovnikom in mladi duhovnik ga je še prosil blagoslova in vrata ječe so se zopet zaprla.

Na hodniku je bila tema. Straža je tekala sem pa tja in videlo se je takoj, da je odpovedala elektrika, ki je razsvetljevala hodnik. Seveda je bilo to vse v načrtu, po katerem je imel biti rešen sveštenik Epifanij. Prišlec je vlekel Epifanija po hodnikih kakor hitro je pač mogel. V tem so nekateri stražniki že prišli s svečami in oljnatimi svetilkami po hodnikih in iskali uzroka, zakaj je prenehala elektrika. Z vsakim se je tujec, ki je vodil Epifanija, pozdravil. Videlo se je, da ga poznajo vsi. Nihče ni sumil kdo je drugi tovariš, katerega je peljal. Tako sta prišla iz dolgih hodnikov k vratom, katera so vodila ven na dvorišče. Ravno sta bila že prav blizu vrat, ko se naenkrat zopet elektrika posveti. Tujec se je za trenutek vstrašil in obstal in se boječe ozrl okrog sebe, če je kaka nevarnost blizu.

"Prehitro!" je zašepetal.

Hotel je že dalje, ko naenkrat obstane. Nekdo je pršel po dvorišču proti vratom. "Poveljnik!" je komaj slišno vzdihnil tujec. "Gorje nama sedaj!" Toda v tej skrajni nevarnosti mu je šinila zdrava misel v glavo. Obrnil se je nazaj in velel isto narediti tudi Epifaniju in sta zavila na prve stopnice, ki so peljale v doljne podzemne ječe.

"Gorje nama, če naju je poveljnik opazil," je zašepetal tujec Epifaniju. Stisnila sta se v neki kot, kjer ni bilo svetlobe. Težki koraki so se čuli vedno bližje. Sapa je zastajala obema. Kaj bode, če pride poveljnik tu sem in ju najde. V nekoliko

minutah bosta oba mrliča.

Vendar ne! Poveljnik ju najbrže ni opazil in šel je mimo dalje po hodniku. Ko je odšel že nekoliko dalje, planila sta hitro iz skrivališča ven in hitela proti izhodu. Epifanij je imel obleko boljševiskih vojakov, kakor njegov spremljevalec. Pri vratih je stala straža. Štirje vojaki so stražili izhod. Kakor je videl Epifanij je bil njegov spremljevalec prijatelj vseh teh vojakov. Povedal je namreč kratko šalo in straža mu je odprla vrata in odšla sta na dvorišče.

"Hvala Bogu!" je globoko vzdihnil spremljevalec, "eno nevarnost sva že prešla! Še ena, pa sva rešena!"

Toda tudi mimo droge straže sta prišla brez težav. Nihče ni sumil, kdo bi bil Epifanij. Ne daleč od splotja, kjer je bila ječa v neki temni ulici, sta čakala dva konja. Skočila sta hitro na konja in odjezdila po mestnih ulicah ven iz mesta naravnost proti Krasnaja in pred Krasnaja sta jo zavila proti vasi, kjer je bila skrita družina Epifanijeva.

Preveselo je bilo svidenje preganjane družine, ko so se sešli. Vendar malo se je veselil Epifanij svoje rešitve, ko je čul, kaj se godi po Rusiji. Izvedel je prežalostno vest, da se že tudi kmetško ljudstvo navdušuje za boljševizem in se mu pridružuje. V Krasnaja, je čul, se je mesto včeraj še branilo boljševizma. Ko so jim pa boljševiski odprli vse trgovine in vse blago porazdelili med ljudstvo, je bilo ljudstvo navdušeno za nje. Kugelsteinovo trgovino je tudi razdelil med ljudstvo, toda skrnil je večji del blaga preje na varno in pokradel itak vse občinsko premoženje, da se je oškodoval za to, kar je zgubil. Ljudstvo ni opazilo sleparstva v tem početju, zato je verjelo, da je napočila zlata doba za narod in se oklenilo boljševiskov. Kugelsteinu je še celo slavo pelo in ko je nastopil pred občinsko hišo in nagovoril ljudstvo in mu slikal krasno bodočnost, katera ga čaka pod novo vlado, izvolili so ga za pogla-

varja mesta.

Sveštenika Epifanija je to poročilo silno bolelo. Videl je v tem, da je skoraj vse upanje na kako skorajšno rešitev šlo. Boljševizem je nastopil na površje kot mogočna organizirana vojska, narod pa ni bil pripravljen, nasprotno bil je okužen tako, da je bil popolnoma sprejemljiv za boljševizem. Milijoni nemških mark, katere je nemška vlada sejala po celi Rusiji skozi desetletja preje v pripravo na te dogodke, so donášali bogato žetev.

"Sveta Rusija je izgubljena!" je vzdihnil mladi duhovnik Pavel, ko so se tako pogovarjali o teh stvareh.

"Da, za dolga leta je padla v strašno sužnjost!"

"Za njo ni več rešitve!" meni mladi duhovnik.

"Ne, sin moj! Za Rusijo ni upanje zgubljeno. Rusija ima svojo prihodnost in jo bode imela. Vendar prav kar je nastopila svoj veliki petek. Stoletje bode morda prešlo predno bode prišlo njeno vstajenje. To je verjetno! Toda, ne bojmo se, naša "matuška" Rusija ima svoje upanje! Tudi za njo pride še dan rešitve. Toda danes...?"

"Da, črni so dnevi! Črni! Bog se nas usmili."

"Ali res ni več rešitve? Čujemo, da je Kerenski nastopil s svojo vojsko in da se bliža rdeči vojski z veliko močjo. Jaz bi mislil, da bode Kerenski rešitelj ruskega naroda?"

"Mogoče! Upajmo! Tudi treba da začnemo kako akcijo v podporo tega podjetja. Vprašanje je samo, kaj naj bi se začelo?"

"Pred vsem tu v bližini središča revolucije ne smemo ostati," misli Epifanij. "Tu sem pride v kratkem boljševizem. Zato treba, da najdemo pot, kako se rešimo in kako obenem pomagamo rešiti narod, ako se še da rešiti."

"Vendar za sedaj tu še ni nevarno?" je menila žena Epifanijeva. — "To ljudstvo malo hodi v Krasnaja."

"Mogoče ni prave nevarnosti še, toda prepričan sem, da ne bode dol-

go, ko se bode tudi ta vasica pridružila boljševikom."

Dolgo so sklepali, kaj in kako bi se rešili, objednem pa, kako bi pomagali protirevoluci na noge, da rešijo narod. Sklenili so, da bode boljševiški vojak, ki je rešil Epifanija iz ječe, odšel v Petrograd, da tam skuša najti poljskega duhovnika. Potem naj skuša najti prijatelje Epifanijeve, o katerih je vedel gotovo, da so navdušeni domoljubi, da se bodo radi izpostavili nevarnosti za rešitev naroda. Določili so tudi neko oddaljeno gorsko vas na severo-zapadu med Krasnaja in Petrogradom, kjer se bodo sestali na posvetovanje, kam naj pridejo vsi domoljubi, da se začne kaka akcija za rešitev naroda.

Še isto poludne je odšel boljševiški vojak v Petrograd, in tu naravnost k poljski cerkvi. Toda kako se je začudil, ko je našel cerkvena vrata razbita in cerkev popolnoma opustošena. Vsi oltarji so bili razsekani, klopi razbite, župnišče vse razdejano.

Pri sosedu je izvedel, kaj se je zgodilo včeraj zvečer.

Cerkev Brezmadežnega Spočetja v Washington, D. C., ki bode stala 5 milijonov dolarjev.

Vojaški oddelek rdeče garde je prišel k duhovniku in zahteval od njega, da jim izroči vse svete posode in vse vrednostne stvari. Preiskali so tudi župnišče, češ, da je v zvezi z uporniki zarotniki proti svobodi naroda. Pobrli so mu iz župnišča vse, kar je bilo količkaj vrednega. V cerkvi so pa zahtevali od njega, da jim odpre tudi tabernakelj. Tu se je pa uprl. Poveljnik je stopil predenj in še enkrat zahteval, da odpre tabernakelj. Duhovnik pa ni hotel. Nato ukaže poveljnik vojakom naj s silo razbijejo pozlačena vratica in naj udero vanj.

Duhovnik je ogorčen stopil pred vojake in zaklical: "Samo čez mrtvo to le srce boste prišli do tabernaklja!"

V tem je pa počil strelj. Poveljnik je ustrelil in mučenec je padel smrtno zadet mrtev na tla.

Tudi nikogar družega, katere je iskal po mestu ni več našel. Vse so že polovili in ali že pomorili ali pa pometali po ječah.

Žalosten se je vrnil še isti dan nazaj k Epifaniju.

Toda tudi tukaj ga je čakalo žalostno presenečenje!

DAROVI.

Orlovski Sklad:

Po en dolar: Frank Mlakar, Frank Koren, John Mihelich, Katarina Berce. N. N. iz Buhel, Minn. 50c.

Škofijsko društvo za Varstvo sirot V Ljubljani.

Zbirka Marije Toplišek, Canonsburg, Pa. \$15.00, Barbara Globočnik 2.00, Ana Lumbert 50c, Frank Starman 40c.

Za Novo Štifo pri Sodražici.

Marija Toleni in Frančiška Lavrič po \$2.00, Jernej Grbec, Frank Mlakar, John Mihelich, Ana Hribar po \$1.00.

Darovi za list "Ave Maria".

Po \$5.00: Dr. J. M. Seliskar, Agnes Jereb, G. Adamec, Pvt. Joseph Mihelich, U. S. Army, Rev. A. L. Bombach \$3.50, Angela Mlakar \$3.30, Frank Koren -3.00, po en dolar: Agnes Kompare, M. Mohorko, Fr. Sepic, Frank Mavri, Antonia Požun, Katarina Ausec, Josephina Kostelic, J. Burgstaler, Angela Stakovich, Frances Mohorčič, Marija Sivic, Katinka Pavlich, M. Cesnik, J. Kolar, Lizi Smintich, Frances Stanko, Marjeta Jančigaj, M. Morgal -1.25, Amalia Marentich 75c, F. R. Erlach, J. Ostronik 50c.

Za Cerkev v Radečah pri Zidanem Mostu.

John Culjan, \$1.00.

Za vojne sirote.

Matija Zugelj \$1.00.

Za sv. Misijone.

Pvt. Joseph Mihelich U. S. Army \$10.00.

LEPO SPRIČEVALO.

Ali niste že tolikrat čuli, da katoliški redovniki in redovnice niso za nič družega, kakor da sami sebe in lenobo pasejo, da niso prav za nikako korist človeški družbi? Da, prepogosto čujemo in beremo to modrost iz ust naših rdečih.

Pred nekoliko meseci je umrl v Chicagi urednik lista "Herald-Examiner"-ja, enega izmed vodilnih dnevnikov mesta Chicago. Ta mož, z imenom E. Friend, je bil v zavodu čč. šolskih sester Notre Dame v Milwaukee, kjer se je zdravil in tudi umrl. Tri dni pred svojo smrtjo je pisal svojemu listu to le: "... zavod vodijo nune s pomočjo nekako pol ducenta zdravnikov. Ta zavod je miren, krasen in izvrsten... Sestre, ki mi strežejo, so pravi čudež ljubeznjivosti in postrežljivosti. Nisem bil nikdar prijatelj sester. Toda kar vidim in občudujem na teh sestrah je nekaj, kar mora pridobiti srca vseh bolnikov gostov. Ne bom smel dolgo tukaj ostati, ker drugače bom postal gotovo katolik..."

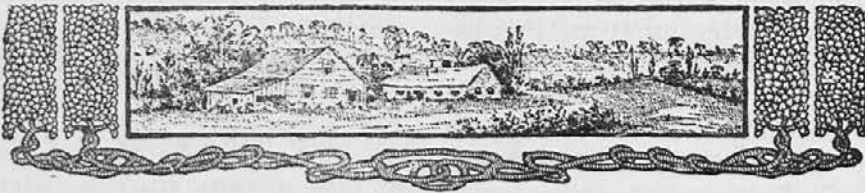
Prejeli smo

KNJIGE DRUŽ. SV. MOHORJA za leto 1921

Naročnikom smo jih te dni zaspotali.

Kedor jih želi prejeti, naj se takoj oglasi, dokler jih je še kaj v zalogi.

Cena \$2.20

SPOMINI IZZA TEŽKIH DNI.

(1914. — 1919.)
(Dalje.)

Ksaver Meško:

Iz Varaždina sem moral nazaj. Šel sem v Celje. Nekaj dni sem bil gost ljubeznivih lazaristov pri Sv. Jožefu nad Celjem in kapucinov v Celju. A sem se bal, da bi imeli zaradi mene kake neprilike, ker so me seveda morali na občini takoj javiti in je bil itak vedno detektiv ali žandar za menoj, pa sem jo krenil v Savinjsko dolino. Nekaj dni sem hodil tam od župnišča do župnišča, večinoma bival pri sošolcu župniku Agrežu pri Mariji na Reki. Od tam sem romal k župniku Tropu v Rimske toplice, rojaku in sošolcu izza bogoslovskih let. Od tam k župniku Volčiču v Brezno.

A čez dva dni pride iz Maribora nadporočnik Dr. Richter v spremstvu detektiva in orožniškega stražmojstra iz Marenberga ali odkod. Stražmojster je bil sicer že poprej v župnišču, a ni povedal, kaj da nameravajo. Tega pa se dobro spominjam, da je govoril kakor pravi svinjkar. Pred dvema duhovnikoma, prosim. Meni je bil sicer tujec, brigal se nisem zanj. A domač župnik se je moral njegovi gnojnici še prijazno smehljati; vsemogočni se bili tedaj takile blatni žandarji!

Bivala je tedaj v župnišču tudi sedaj že rajna gospa Hanica Ozvaldova, soproga sedanjega vseučilišnega profesorja Dr. Ozvalda. Soproga je bil svoječasnno, poučeval je tedaj na gimnaziji v Gorici, zaprt na ljubljanskem gradu, tedaj je bil pri vojakih, navaden prostak, ker "p. v." — "politisch verdaechtig", politično sumljiv.

Torej prišli so in so pri gospe in meni izvršili zopetno hišno preiskavo. Imel sem itak le popotni kovčeg

z nekaj malo perila s seboj.

Gospa je jokala, jaz bi bil najrajši vse tri ustrelil. V tuji hiši, kjer sem gost, mi naredo tak škandal!

Odvzeli so mi spričevalo o cepljenju koz, zdravniško spričevalo, ki mi ga je naredil G. D. Heip v Ormužu, ker sem res trpel s pljuči in sem upal, da se z njim obranim Javorij, in tri razglednice. Drugega pisanega nisem imel, tistih kosov perila, kar sem jih za največjo silo nosil seboj, pa vendar niso mogli vzeti. Spričevala, kolekovana, mi je Avstrija še danes dolžna. Kartice so mi pač vrnili, a so na eni kot nevarne podčrtali stavke tovariša župnika Dr. Moertla: naj pozabim prestano trpljenje, naj le upam in bom dobre volje, ker se bližajo lepši časi....

Da ne bi povzročil G. Volčiču še kakih drugih nepravil, sem hotel na Koroško. Zdaj pa mi niso hoteli dati legitimacije za Koroško! Tako sem visel tam in razmišljal, ali je še Bog nad nami, ki bi enkrat pošteno zlasal to satansko avstrijsko vojaško zalego, jo treščil morda povsem ob tla. In res jo je, da si še ne tedaj.

Naposled mi je beljaški g. prošt po neštetih potih in moledovanjih vendar izposloval in poslal legitimacijo.

Tako sem smel na Koroško in bi moral v Javorije, kamor se je legitimacija tudi glasila.

A kako naj tam živim, ko ničesar in nikogar nisem imel? Pa sem si dejal: "V Strojno grem." Visoko v gorah ležeča fara je, 1.000 metrov nad morjem. Ko sem bil župnik v St. Danielu nad Prevaljmi (1901—

1906) sem to faro so-oskrboval, ker že dolgo let nimajo lastnega dušnega pastirja. Cerkvenik stanuje v župni hiši. Cerkvenikova žena mi je kuhala, ko sem hodil iz St. Daniela gor, in sem računil: "Tudi zdaj mi bo kuhala, da imam vsaj kaj jesti, in sem vsaj te skrbi rešen."

Šel sem. Sosed, rojak g. župnik Vogrinec, svet mož, pisec glasovite knjige "Nostra maxima culpa", ki jo je dejal Rim na indeks, mi je poslal s svoje fare v Labodski dolini takoj drugi dan moke, riža in sladkorja. Vedel je, da ničesar nimam — ničesar tudi on, ker vse razda. A mi ni mnogo pomagalo. Že tisti dan je bil namreč orožnik za menoj in mi je pristudil, Strojno, ki sem jo poprej tako rad imel.

Kar srce mi je zastalo, ko sem ga zagledal, slično kakor dva tedna poprej gori na Zilji. Čez nekaj dni, ko sem prišel iz ječe, sem bil v šoli. Po nesreči stopim ravno k oknu in zagledam spodaj na česti orožnika. Za zid sem se moral prijeti, sicer bi se bil zgrudil, ko sem ga zazrl in sem pomislil: "Sem gre. Pred otroki me bo aretiral." Tako so delovali dogodki tistih časov na živce.

A sem se hotel potolažiti in sem si rekel: "Morda pa hodi le slučajno todi." Ko je zavil za ogel, sem vzel brevir in šel doli v gozd. Mislil sem: "Če išče res mene, bo itak prišel za menoj. Če ne, je bolje, da se niti ne sestaneva."

Ni še minulo deset minut, je bil že pri meni.

"G. župnik, ali vam je dovoljeno, da smete bivati tukaj?" "Ne. Za Javorje imam listine. — A ker sem več let tukaj služboval in ljudi dobro

poznam, sem šel začasno sem.” Besedičil je nekaj, kar ni bilo ne juha ne kaša. Pa sem ga naravnost vprašal: “Ali vas je kdo poslal za menoj?” “O ne” je tajil, a vidno v zadregi. “Torej kratko in odločno, prosim: ali ne smem biti tukaj?” “Mislim, da boste že smeli. Je itak v istem glavarstvu kakor Javorje.”

Kmalu sva se poslovila. A me ni več trpelo v Strojni. Čez dva dni sem pospravil svoje uboštvo, ki sem je imel s seboj, šel k g. župniku Rieplu v Prevalje, od tam k župniku Dobrovcu v Črno, od tam v Javorje.

Nisem prav vedel, kakšna da je pot v tiste gore. Da prijetna ne more biti, mi je seveda bilo jasno. Zato sem nekaj knjig pustil pri vedno postrežljivem in gostoljubnem Rev. Dobrovcu. Ker pa sem se upravičeno bal samote na tako odsvetni in odljudni postojanki, sem jih vendar še precej stlačil v kovčeg. Pot mi je kazal črnski ministrant, majhen fantek. Nositi seveda nič ni mogel. Tako sem nosil tisto breme vso pot sam, nosil, da sem se na gori v pravem pomenu besede jokal. “Če me danes ne zadene srčna kap, me ne bo kmalu,” sem pomišljal, ko mi je srce utripalo in kovalo v prsah, da mi jih je hotelo raznesti.

Da pri tem Avstriji in nemškemu škofijstvu nisem želel blagoslova z nebes, je naravno. Še ob smrtni uri bom z bridkostjo mislil na tiste gospode pri škofijstvu, ko so me v zahvalo, kar sem storil v škofiji v devetnajstih letih — in rečem lahko, da sem na vseh farah res delal — proti vsem cerkvenim predpisom vrgli na tisto goro . . .

Javorski g. upravitelj bi moral iti na mojo faro, k Mariji na Zilji. A se je na vse kriplje branil. Dva dni sem mu prigovarjal, dva dni ga prosil. Res sem ga omehčal, da se je napravil na pot. Do Celovca je prišel, a tam se je pri škofijstvu odločno ustavil, češ “Saj mene gori morada ravno tako zapro.”

Čez kak teden se je vrnil, jaz sem moral odriniti, vedel pa nisem,

kam.

Namenil sem se v Celovec povprašat, kaj in kam sedaj. A mi v Prevaljah v vojaški pisarni niso marali dati pasa za Celovec.

V ti sili in bedi me je povabil k sebi g. župnik Bayer v Grabstajnu, Čeh, izredno gostoljuben in blag gospod. A nima gospodarstva in je moral vsako peščico moke, vsak košček mesa kupiti. Ker pa tedaj niti za denar ni bilo ničesar dobiti, saj je bilo vse na karte in vse do grama določeno, sem videl, kako trda gre v hiši.

Prosil sem, da mi odkažejo kaj drugega, če tudi v Korte nad železno Kaplo, kamor so svoječasno pošiljali duhovnike, ki so se posebno pregrešili.

Vedel sem, da so ljudje tam dobri, ker so daleč od sveta, blizu neba in blizu nebes. Tako sem šel.

Na najbližji fari Jezersko in Obirsko sem imel tri ure, v trg Kaplo, kjer smo dobili vsaj najpotrebnejše, pet ur. To je v Ameriki kajpada sprehod, v Evropi je že nekaj. In tisti poti!

Cerkev in župnišče v Kortah je zidal kmet Karničar po domače Pristovnik iz svojega, navrh je naredil še ustanovo za duhovnika. Zdaj gospodarji na velikem posestvu ob cerkvi nečak ustanoviteljev. Pet posestnikov spada k cerkvi, ki ni lastna župnija, ampak le beneficij, podrejen fari Obirsko pod Obirjem.

Okolica je pač veličanstva: divje gorovje vse na okoli, najvišji vrh ostrina Obirjeva, nad vsem obok nebeski. Drugega nič. In mir, mir kakor v paradizu ob začetku sveta. — Preveč je človeku sčasoma tega miru. Čudovita so bila jutra, čudoviti večeri. A jesti nismo imeli, skoro samo mleko.

Da sem prišel kdaj med svet, sem hodil ob praznikih pomagat v Kaplo. Med potjo sem občudoval orle, ki so se v mogočnih krogih zibali ob najvišjih grebenih gora, poslušal cinglanje kravjih zvoncev: prisluskaval pastirjem, ki so vriskali v daljavi: bežal včasih pred kakim zlob-

nim bikom. Tu pa tam sem zagrešil na takih potih celo kako pesem. Tako 14. avgusta, na predvečer Velike Gospojnice, ko sem na poti v Kaplo stal na Jezerskem vrhu in strmel doli v Jezersko dolino, ki je s svojo snežnobelo cesto, tekočo kakor bel potok po dolini, s svojimi visokimi topoli, postavljenimi ob cesti in ob potih v dolge simetrične vrste gotovo eden najčudovitejših kotov naše domovine in vse Evrope:

V večernem solncu gorijo vrhovi,

Vrhovi gora,

V dolini zvonijo, zvonijo zvonovi

Kraljici neba

Čez čas se za goro solnce utrne. . . .

In pride mrak,

Vse stvarstvo, človeštvo trudno zagrne

V pokoj sladak

O, sen dobrotni, še meni, še meni

Zatisni oči.

Naj v noči vsaj tihi, miru posvečeni
Bolest zaspi.

Iz Kort je šla moja pot h gostoljubnemu proštu g. Einspielerju v Tinje. Od tam čez dva mesca v Apače, prijazno gorsko selo na sedlu med Podjunsko in Rožno dolino.

1. decembra leta 1916. sem priromal, v noči, z velikim nahrbtnikom, ves potan in zdelan, a sem že prvo noč spal v ledeno mrzli sobi. Prišli pa so pozneje prijaznejši dnevi.

Leta 1917. je nenadoma prišla amnestija cesarja Karla, ki sem mu še sedaj hvaležen zanjo. Karel ni bil eden najslabših Habsburžanov. Pokoriti se mora za grehe svojih očetov in dedov.

A če smo mislili in se vzradostili “zdaj se bomo vrnil” smo se kruto motili. Pač je cesar zapovedal “Pravico in svobodo nedolžno preganjanim!” A avstrijski uradniški despotizem in militarizem in cerkveni birokratizem so ukrenili drugače. Premagati je bilo treba še stotero težav pri vladi, vojaškem poveljstvu in ne naposled in najmanjših pri cerkveni oblasti. Tisočkrat sem si govoril tedaj: “Ni je pravice na svetu,

ni je! Celo tam ne, kjer bi morala biti vedno doma, kjer bi morala kraljevati na najzvišenejšem prestolu in bi jo mogel in moral najti vsak, ki jo išče."

Vrniti sem se smel na svojo župnijo šele 14. avgusta 1917!

"Čemu teh sedemnajst mesecev pregajanja, ko je bilo vendar dokazano, da ste nedolžni", se je čudil g. dvorni svetnik Čulič, ko nas je zasliševala o teh naših doživljajih ministerialna komisija z Dunaja.

"Avstrijska pravica, gospod dvorni svetnik."

Prikimal je in — molčal....

Bil je križev pot. Večkrat sem si želel: "Rajši bi bil v ječi. Tam sem imel mir in vsaj — jesti...."

POLOM.

Če je bil začetek vojne zanimiv, poln novosti, nepričakovosti, razburjenj, je bil še bolj zanimiv konec, ko so se zadnje dni oktobra in prve dni novembra 1918. rušile avstrijske fronte in Avstrija sama.

V zraku je viselo tisto novo, od enih težko, od drugih z nemirom in s strahom pričakovano že ves oktober. Vsako jutro smo si v nemirnem pričakovanju rekali: "Kaj novega in nepričakovanega nam prinese današnji dan?"

Vse oči so bile bolj nego na fronti, obrnjene tiste dni na Dunaj. Vse je vedelo: "Tam se zdaj kuje naša usoda, naša bodočnost." Da je dosejanja Avstrija, kar je vrgel Wilson v svet svojih 14 točk, nemogoča, je vedel vsak političen otrok. A kaj se bo rodilo iz nje, kaj se razvilo na njenih razvalinah?

Nemirno so utripala srca, v težkem pričakovanju. Zadnje dni oktobra so se vojaki že očitno puntali in niso hoteli več na fronto. Neki slovenski oddelek se je uprl ravno v "Beljaku". Na velikem trgu so zapeli "Lepa naša domovina". G. nadporočnik je stal s potegnjeno sabljo ob svojih pojočih fantih. Pa so šli glasno vzlikajoč "živio" skozi mesto in proti Kranjski, proti domu.

Ob tem dogodku se je jasno poka-

zalo takratno mišljenje Nemcev, ki so čutili, da so poraženi, da so povsem na tleh. Bliskoma se je raznesla po mestu vest "Jugoslovani korakajo v Beljak." Pa so nemške dame — in Beljačanke so zagrizene Nemke, da jim ni izlahka para — naglo odpirale okna, mahale z robci mimo korakajoči četi in klicale "živio!"

Sto naših fantov bi tedaj z lahkoto zavzelo Beljak. Zadnje dni oktobra se je širila čudna, na prvi hip skoro neverjetna vest. Višji poveljniki so zbežali z laške fronte ter prepustili armado samo sebi in nižjim oficirjem. Verjeti nismo mogli prve dni, da bi mogel kak poveljnik v teh tako usodnih časih kaj takega storiti. In vendar je bila žalostna resnica. Borovič, ki mu vsa Slovenija ni mogla dovolj glasno peti slave,

se ni čutil v Vidmu več varnega in je zbežal na Vrbsko jezero ob Celovcu.

Zadnjega oktobra so se zlili prvi toki beguncev čez slovensko zemljo.

V četrtek, zadnji dan oktobra popoldne, prihodnjo noč, zlasti pa 1. novembra v noči od 1. do 2. novembra in ves dan vernih duš so drvele skozi Beljak nepretrgane vrste avtomobilov z višjimi oficirji in — z ženskami. Teh je moralo biti na fronti legion! Še vse prihodnje dni je bilo na osebnih in na tovornih avtomobilih vse polno žensk — oficirji so vzeli s seboj pač le "najboljše". Vozovi so bili natlačeni, da so morali večinoma vsi stati. Vojaki so držali ženske objete, da niso padale z voz. Ljudje so se deloma smejali in norčevali, deloma se jezili, pljuvali.

Čudovita pota Marije.

Rev. J. Plaznik.

Lepega poletnega večera sva sedela s prijateljem na klopi zunaj v parku. Tu mi je moj prijatelj povedal nekaj zanimivega, kar bi želel, da bi se tudi meni prigodilo. Pripovedoval je tako:

Bilo je pozno zvečer na praznik Sv. Ane. Noč je bila soparna in po cele ure sem ležal nemirno v postelji in zastonj čakal, kedaj mi spanec zatisne oči. Zopet in zopet sem se domislil na sveto Ano. Kako moč je gotovo imela nad svojo hčerjo, četudi je bila ta odločena, da postane mati Boga samega. Čiščena Maria! Kaj je Marija Bogu in angeljem! Kako se gotovo angeli čudijo, ko vidijo, kako je človeško bitje povzdignjeno za njihovo kraljico. Gotovo opazujejo materine načrte, kako bo tu na zemlji nas vodila.

Med takimi mislimi me je objel blažen mir — sanjal sem. Zagledal sem angella, oblečenega v škrlat in kot nebes modrimi peruti, sedeti

na robu postelje. Tako ljubeznivo in nežno me je gledal, da je ves moj strah zginil. Zaupno sem ga prosil, naj mi pove kaj o Mariji in njenem materinem varstvu.

"Povej mi kako zgodbo o preblazeni Devici," sem prosil: "vi angelji vidite čudovita Marijina pota, o katerih mi na zemlji ničesar ne vemo."

"Poslušaj", je pričel angelski duh z nasmehom. "Bil je mladenič, Marijin otrok. S solzami ga je njegova mati darovala Mariji takoj po rojstvu. Marija je sprejela dar, ker je dobro vedela, da bo ta otrok zrastel v človeka, ki bo postal duhovnik in jo bo goreče ljubil. Čuvala je nad njim, kakor zna le Marija. Pazno ga je branila pred vsakim zlom, in odstranila vse, kar bi mu vtegnilo škodovati. Vedno mu je pomagala s svojim nasvetom in materinskim varstvom. Nekolikokrat ga je položila na bolniško postelj, da ga ohrani

pred navarnostjo. Tovariša, ki se je zaklel, da ga bo zapeljal, je smrt pobrala. Kadar je bil žalosten, je Marija nagovorila angela varuha, da ga je peljal v cerkev, kjer je bil oltar s krasno podobo nebeške kraljice.

Čudovito je bilo, kako ga je nebeška mati negovala. Deček je govoril z njo, kakor mal otrok. Marija ga je prijela za glavo z obema rokama in mu govorila najslajše tolažilne besede. Mi angelji dostikrat začudeno poslušamo. Celo nebo se je zelo zanimalo za tega mladeniča in včasih smo se zabavali s tem, da smo vgibali, v kateri kor blaženih bo prištet: kajti skrivnost Božja še ni bila izvršena.

“V kateri kor?” sem hotel vprašati angela.

Videl je moje misli in nadaljeval: “Vedeti moraš, da bodo človeška bitja prišteta med devetere kore angelov po njihovem zasluženju”.

Potem se je nekaj zgodilo — kako naj si razlagamo? Mi angeli ne vemo, kaj naj si mislimo. Samo čudimo se Marijinim čudovitim potom. Lepo nedolžno dekle si je osvojilo mladeničevo srce. Zelo je trpel. Dekle je bilo iz zelo dobre družine. Njen oče je bil ponosen in je večkrat rekel, da ne da nikomur svoje hčere, ki bi je ne bil vreden. Mladeničeva ljubezen do dekleta je bila nedolžna in čista. K svoji Kraljici v cerkev je šel ter ji vse povedal. Ljudje zelo redkokedaj molijo, kakor je on molil. Jokal se je in prosil, prišel ponovno, po trikrat na dan. Najprej se je Marija delala, kakor bi ga ne hotela poslušati, toda, ker je bil vedno silnejši, mu je prikimala. Mladenič je občutil njen odgovor: kajti vesel je odšel. Mi nismo vedeli, kaj naj mislimo o celi zadevi.

Ko je zapustil cerkev, je odhitel na dom dekličnega očeta. Hotel je zadnji krat poskusiti. Mislili smo, da se bo stvar uredila, da bo doživel razočaranje, in prišel na pravo pot. Dolgo časa je čakal. Njegovo srce je močno vtripalo. Nakrat so se duri odprle, in mati s hčerjo je vstopila.

Mati je ravnokar govorila s hčerjo in njeno materino srce se je vdalo hčeri. Mati in hči ste premagali očeta. Bil je pravi čudež, da je ošaben človek spremenil svoje mnenje. Spočetka bi mladenič kmalu ne bi verjel svojemu vspehu. Vesela vest je šla sama v ušesa, in prodrla do srca.

Nato je napolnilo njegovo dušo veliko, sveto veselje in prvo kar je rekel, je bilo: “Marija!” Bil je hvale žen materi Božji. Dekle je sramožljivo stisnilo mladeničevo desnico. Le malo sta govorila, bila sta pa vesela, kakor otroka.

Mi angeli smo mislili, da bo sledilo kratko, sveto, zakonsko življenje, katero se bo skončalo z ženino smrtjo, da mladenič tako postane prost za Marijino službo.

Kaj takega se je že zgodilo na zemlji. Vsekakor nam je bilo žal za mladeničevo lilijo. Svojo žalost smo razodeli naši Kraljici. Nežno se je nasmejala, odgovorila pa ni, mi angeli res ne vemo vsega.

Že zopet kleči pred njo. Prinesel ji je veselo novico. Njegova glava počiva na njenih nogah, katere moči s premnogimi solzami. Brezmejno je vesel, posebno, ker ga Marija tako ljubi, da ga je uslišala.

Čudež je bil očividni. Kako naj kedaj povrne nebeški materi usluge, katere mu je skazala? Želel je, da bi mogel kaj velikega storiti za njo. Pred dušnimi očmi je videl posestva, mladost, moč, lepo službo in dobro ime. Vse to se mu je zdelo nič vredno; vse to je stresel k njenim nogam, kakor bi bil pesek. Naenkrat so se njegove misli zbale, zbegale.

Ali ji nisi prisegel, da bi dal najboljše, kar bi premogel? To bi bilo pa ravnokar najdeno veselje! Srce, katero si je ravnokar pridobil, — čista, neomadeževana duša, v kateri je našel zaklade ljubezni in udanosti. Nemogoče! Marija ne more tega zahtevati. Kraljica ne bo razvezala vezi, katere je ravno kar zvezala!

Res, tega ni zahtevala, a njegovo

goreče srce samo je reklo, da ravno to hoče dati.

Preteklo je nekoliko časa. Po vašem računanju bi bile minute, po nebeškem merilu pa bi bilo več let — tako popolna je bila daritev, katero je doprinesel in tako visoko stopinjo slave si je zaslužil, ker se je odrekel dovoljenemu veselju. Mladeničevo ime je bilo zapisano globokješe v srcu Božjem. Njegova ljubezen do Kraljice je postala neumnost, neumnost svetu. V nebesih smo ga razumeli, ko je rekel: “Hotel sem ti dati najdražje kar imam. Najdražje, kar imam je moja ljubezen, katero se si osvojila in mojo lastno neomadeževano ljubezen. — Vzemi jo, vzemi naju oba.”

Marija se je ozrla nanj z brezmejno ljubeznijo, s pogledom, ki pomeni gotovo zveličanje.”

“In dekle,” sem začudeno vprašal. “Kaj je bilo z njim?”

“Bila je vredna svojega izvoljenca. Odpovedala se je svetu in postala srečna nevesta Kristusova.”

“Ali še oba živita?” sem nehote vprašal?”

“O ne,” je odgovoril nebeški poslanec: “Oba sta šla k nebeški materi. S seboj sta vzela bogate zaklade.”

“Povej mi, lepi angel, h katerim korom sta bila prišteta?”

“To so skrivnosti Božje. Vedi pa, da se oba radujeta v drugi vrsti šestega kora.”

“O angel Božji, še eno vprašanje. Ali so vrste kerubov že napolnjene? Ali nima človek več priložnosti, da bi prišel med te duhove ljubezni?”

“Vedi, o človek, da so še prazni sedeži. Sedaj je pač malo duš, ki bi v serafinski ljubezni pele sanctus, so pa še serafske duše: kako gore ljubezni že tu na zemlji, saj vedo, kam bodo prišle.”

Nato je angel zginil.

“Sem res li samo sanjal?” —

TVOJ NEDELJSKI TOVARIS.

Piše Rev. Smoley.

ČETRTRA ADVENTNA NEDELJA.

In je oznanjeval krst pokore v
odpuščanje grehov.

Besede dan. sv. evang.

Sveti Janez je imel od Boga nalogo pripraviti izvoljeno ljudstvo na velik dogodek, ki ga ima v bližnji prihodnosti pričakovati, na prihod tako željno pričakovanega Mesije. Misel na Mesijo pri izraelskem narodu ne le ni nikoli zamrla, ampak je postajala vedno bolj živa. Pač pa je bila tik pred njegovim prihodom precej potvorjena. Pričakovalo je Mesijo kot narodnega osvoboditelja izpod težke rimske nadvlade. To napačno mnenje spodbiti in poučiti ljudstvo o pravem namenu Mesijevega prihoda je bila naloga sv. Janeza. Ta namen je bil: Človeštvo zopet spraviti s svojim Bogom, mu nazaj pridobiti zgubljeno milost, a ne brez njegovega lastnega sodelovanja. Ono samo naj se s pokoro pripravlja na milost odrešenja. Zato je nastopil ne kot oznanjevalec revolucije proti rimski nadoblasti, ampak kot oznanjevalec pokore proti hujši nadoblasti pekla. Njegovo plemenito in vzvišeno nalogo nadaljuje zlasti v adventnem času sv. Cerkev. V spokorno, vijolično barvo se je oblekla in tudi svoje otroke opominja naj pred prihodom Odrešenika očistijo svoja srca, da ne bodo kakor na pol podrti hlev, katerega so mu pripravili Judje.

Poslušajmo ta glas in sprejmimo krst pokore v odpuščanje grehov. A treba vedeti, da ni vsaka pokora v odpuščanje grehov. Ni vsaka spoved vsako poboljšanje dobro. Veliko svetih spovedi se opravlja, ki pa v očeh božjih niso veliko vredne in zato ne prinašajo veliko koristi tis-

temu, ki jih opravi.

Vsaka spoved se mora pokazati pred vsem v poboljšanju življenja. Ako kaka spoved ni združena z resno voljo poboljšanja življenja, pa naj je bila tudi čista in morda spremljana s solzami, ni bila dobra.

Kako pogosto se zgodi, da pride k spovedi človek, o katerem spovednik sodi, da ima popolno resno voljo, da se bo poboljšal. Toda ne dolgo potem pa se vrne še slabši, kakor je bil preje. Kako pogosto se zgodi misijonarju, da se trudi z veliko gorečnostjo in navdušenjem, da bi koristil ljudstvu in je pripeljal k spoznanju in k poboljšanju življenja. In svete spovedi pri svetem misijonu so dobre in skesane. Najlepše sadove obeta njegovo težko delo. Vendar pa morda ob ponavljanju misijona opazi, kako malo je bilo resničnega poboljšanja, pravega sadu. Toliko ur težkega in mukotrpnega dela na prižnici, v spovednici in vendar tako malo sadov, za Boga in za zveličanje duš!

Kje je vzrok temu?

Prvi vzrok bi bil v pomanjkanju resnega umevanja sv. spovedi.

Pogosto se hodi k sveti spovedi brez resnega namena svoje življenje po spovedi poboljšati. Ko gremo k sveti spovedi, moramo iti, kakor je šel izgubljen sin nazaj k svojemu očetu in se ni več vrnil mej svinje. Pri izpraševanju vesti smo spoznali, svojo nesrečo, ko smo zabredli v greh. To spoznanje rodi v nas voljo se poboljšati: Nazaj hočemo iti na pot boljšega življenja, nazaj k Očetu. In zato gremo k spovedi. Ako je ta namen podlaga svete spovedi, bo gotovo dobra spoved.

Drugi vzrok je pomanjkanje volje za boj. Ko gremo k spovedi, le

prepogosto pozabljamo, da s sveto spovedjo, z obtoženjem svojih grehov, s sveto odvezo ni še vse storjeno, še ne bomo rešeni skušnjav in zapeljevanj. Le prepogosto pozabljamo, da bo po spovedi ostala v nas še naša popačena narava, naše slabe navade, naše skušnjave, naše bližnje grešne priložnosti, vse, kar nas je do sedaj v greh zapeljavalo. Zato mora biti vsak človek po spovedi pripravljen na boj. Sv. spoved nam daje odpuščanje grehov, daje nam pa tudi posebno milost, ki nas krepi, da se moremo vsem tem sovražnikom naše duše ustavljati. Zato treba imeti resno voljo s to milostjo sodelovati.

Dalje pozabljamo tudi, da se poboljšanje življenja ne doseže samo z eno spovedjo. Težko je delo za pošteno in lepo krščansko življenje. Zato treba stanoovitnega dela, stanoovitnega boja. V duhovnem oziru bi lahko človeka primerjali plavaču, ki plava proti deroči reki. Kamor reka visi, tja dero valovi. Reka našega življenja visi po grehu doli, proti slabemu, ki se konča v večnem pogubljenju. Kdor hoče biti dober, mora plavati proti toku, to je navzgor. To je pa težko. Ako hoče toraj ta plavač priti naprej proti valovom, mora neprestano plavati. Kakor hitro se le za trenutek ustavi, potegnejo ga takoj valovi s seboj navzdol. Kakor hitro človek pri sebi le nekoliko spusti od dela za dobro, ga s tem že potegnejo valovi nazaj na slabo.

Ta tok reke navzdol je pa toliko močnejši, kolikor bolj se je kedo udal kakemu grehu ali grešnemu življenju. Kolikor dalje človek služi grehu, toliko bolj visi tok reke, toliko večja je sila, ki ga vleče na-

vzdol. Zato kdor je po letih takega grešnega življenja prišel zopet k spovedi, mora imeti posebno močno voljo, da bode v resnici poboljšal svoje življenje, drugače ga bode ta tok po spovedi potegnil nazaj v prejšne grehe.

Doma v starem kraju smo videli pogosto take slabe spovedi, ali slaba spreobrnjenja po raznih božjih potih ali ob sejnih v mestih. Ljudje so prišli od daleč k sveti spovedi. V nedeljo zjutraj se je navadno spovedovalo. Po nekaterih cerkvah se je začelo že ob treh zjutraj. Bilo je več tihih svetih maš, de katerimi je množica pristopala k svetemu obhajilu. Po maši se je šlo seveda takoj v gostilno, kjer se je najprej malo zajtrekovalo. Toda po zajtreku je pa bila takoj žeja in se je začelo piti. Tako smo popoldne videli tiste ki so zjutraj še klečali pred spovednico v znamenje, da se bodo poboljšali, popoldne že po gostilnah pijane in nore. Tako se je godilo enako po raznih sejnih.

Da ta spoved zjutraj ni bila veliko vredna, je pokazalo popoldne.

Kako lepo je tukaj v Ameriki, ko vidimo katoičane lepo v soboto večer opravljati sv. spovedi, zjutraj lepo sprejemati z veliko pobožnostjo sv. obhajilo in celo nedeljo potem posvetiti lepemu življenju in počitku.

Sveti zakramenti imajo velikanško silo milosti božje v sebi za lepo življenje, toda ko bi jim mi le ne postavljali ovir, oziroma, ko bi mi te milosti le tako malomarne ne uničevali v svojem srcu, predno morejo vpljivati na naše srce.

Če smo ali še bomo toraj v tem adventnem času opravili sveto spoved kot pripravo na svete božične praznike, kar bo gotovo, kajne, potem glejmo, da bo dobra. Pripravimo pot Gospodu v svoje srce s pravo in resnično voljo po sveti spovedi vse storiti, da bomo poboljšanje, začeto s sveto spovedjo, nadaljevali v vsakdanjem življenju.

BOŽIČNI PRAZNIK.

In porodila je sina prvorojenca, ga povila v plenice in položila v jaslí.

Luk. 2, 7.

Današnji praznik razliva po vesoljnem svetu radost in veselje. Besede, katere je oznanil angelj pred 1920 leti v današnji sveti noči: "Oznanjam vam vliko radost, kajti danes se je vam rodil Zveličar," se zde, kakor da bi znova preletale širni svet in znova z radostjo in veseljem napolnjevale srca pobožnih duš. Povsod se vrše slovesne polnočnice, povsod je slišati radostne božične pesni. Kako milo done po naših slovenskih ameriških cerkvah krasni naši svetonočni spevi.

A dasi se po vsem svetu obhaja današnji praznik, sta vendar dva kraja, kjer se obhaja še s posebno slovesostjo. Eden kralj, kakor lahko uganete, je **Betlehem**, ono mesto Davidovo, kjer je bil rojen Kristus Gospod. Skalnata betlehemska votlina, ki je v davnih časih služila pastirjem za hlev, v kateri je bil rojen naš Zveličar, je spremenjena v krasno cerkev. Na mestu, kjer je bil rojen Gospod, neprestano gori 12 zlatih svetilk. V današnji noči vrše se tam slavnostne službe Božje. Ob 10. uri zvečer zbira se ljudstvo z duhovščino k molitvam. Po končanih božičnih dnevni molitvah slavnostna maša in procesija po stopnicah k votlini, kjer je bil rojen Zveličar. Romarji v Sveto Deželo, ki so bili na Božič tam, nam vedo o vsem ganljivo pripovedovati. — Drugi kraj pa, kjer se tudi posebno svečano obhaja današnji praznik, je mesto **Rim**. V tem mestu je krasna cerkev Marije Snežnice (Santa Maria Maggiore), v kateri se hranijo jaslí, v katerih je v Betlehemu počival Kristus Gospod. Shranjene so v stekleni shrambi, današnji praznik pa se izpostavljajo k javnemu češčenju. Bogati in reveži prihajajo, učeni in preprosti in opravljajo svoje pobožnosti.

Kako dojemem je pogled na te ja-

sli! Priproste deske — toda koliko misli se vzbujajo pri pogledu na nje v človeku-kristjanu. Odrašenikova zibel pomenljiv, svet les! Ko sem o tem češčenju čital, prišel mi je na misel še drug les, na katerem je Kristus počival, lahko ga uganete, križ! Jaslí in križ — to naj bo predmet našega današnjega premišljevanja.

Jaslí in križ — dve ležišči Gospoda!

Jaslí — prvo ležišče Gospoda. Ko je angelj oznanil pastirjem veselo novico, da je rojen Zveličar, jim je podal tudi znamenje, po katerem bodo Božje Dete spoznali. "Rojen je danes Zveličar, ki je Kristus Gospod, v mestu Davidovem. In to vam bo znamenje: Našli boste dete v plenice povito in v jaslí položeno." — Kristus, Gospod, počiva v jaslíh! Nebeški Gospod, za katerega nobeno ležišče na svetu ne bi bilo dostojno dovolj, mora počivati v bornih jaslíh! Kako se je vendar to zgodilo? Ko sta šla Jožef in Marija vsled cesarjevega ukaza k popisovanju, nista našla prenočišča; ; trkala sta od vrat do vrat, a nikjer ju niso hoteli sprejeti. Morala sta ven iz mesta Betlehema k skalnati votlini, in tu je bil rojen Kristus Gospod." Lisice imajo svoje jame, ptice svoja gnezda, Sin Človekov pa nima, kamor bi položil svojo glavo", je rekel Gospod, in te besede so se spolnile takoj ob njegovem prihodu na svet. In kdo mu je pripravil jaslíce? Bila je njegova presveta Mati. "In porodila je Sina svojega prvo in edino rojenega, ga povila v plenice in ga položila v jaslí." Borna posteljica, vendar je bila draga Odrašeniku! Pastirji so hiteli tja, da bi ga molili, prišli so iz daljnih jutrovih dežel trije Modri, da bi se mu poklonili in mu prinesli darov: zlata, kadila in mire.

Preletite pa sedaj z menoj v duhu trintrideset let po tem dogodku. Zopet vidimo Gospoda počivati, ležati na lesu. . . . A to je drug les, nego so bile jaslí, ima docela drugo obliko; Dva trama sta počez položena

in vkup zbita. Ne to niso jasli, to je križ. In na tem križu visi Božji Odršenik in — umira. Druga postelj, drugo ležišče Gospoda. "Lisice imajo svoje votline, ptice pod nebom svoja gnezda, Sin Človekov pa nima, kamor bi položil svojo glavo", te besede so se izpolnile zopet, ko je umiral.

Jasli — prva; križ — druga posteljica Gospodova!

Prva postelj — jasli — bila je sicer borna, a vendar radostna; tu je Kristus počival, prišedši na svet, noseč seboj svoje darove; druga postelj — križ les groze in žalosti! Tu je Kristus svet zapuščal.

Prva postelj — jasli — so dajale Kristusu počitek; materna roka je tu za njega skrbela; poslednja postelj — križ — je bilo ležišče trpljenja. "O vi vsi, ki memo greste, pogledajte, če je vaša bolečina taka, kot je bolečina moja!"

Prvo posteljico postlala je materna — Marijina roka; drugo ležišče — križ — pripravila je hudobija človeštva. Zapeljano ljudstvo ni hotelo, da bi bil Kristus ostať pri življenju! Na križ s njim je klicalo. Pilat sam ni najdel krivde na njem toda Judje so hoteli Njegovo kri. "Njegova kri naj pride na nas in na naše otroke!" Moral je umreti!

Dragi moji! Ozrite se na ti dve ležišči! Prvo mu je preskrbela ljubezen, drugo hudobija! In še nekaj premislite! Kar se je godilo Kristusu, ko je bil na svetu, to se mu godi še dandanes! Eni ga ljubijo in skrbno pripravljajo mesto njegovemu počitku v svojih srcih; drugi zopet mu pripravljajo križ. Sramote ga, zaničujejo ga, proklinjajo ga, radi bi ga videli znova križanega. In kaj jim je storil? Tudi za nje se je rodil, tudi za nje je prišel trpet, tudi nje je klical k sebi: "Pridite k meni vsi...", in vendar ga preganjajo, v svoji duši mu pripravljajo križ

Katerim se bomo pridružili mi? Mu bomo pripravili jaslice ali križ! Pripravimo mu jaslice! K vsakemu

od nas prihaja, da bi v nas prebival, pripravimo mu toraj čisto bivališče — da bo v nas ostal, nas časno in večno oblaleval in osrečeval, da se bodo i nad nami spolnile angeljeve besede: "Oznanjam vam veliko radost, danes se je vam rodil Zveličar." Amen.

SVETI ŠTEFAN.

Jeruzalem, Jeruzalem, ki moriš in kamenjaš preroke, ki so k tebi poslani.

Sveti Štefan je bil prvi mučenec, ki je dal za Kristusa in njegov nauk svoje življenje. Bil je dijakon, to je pomočnik apostolov. Kot tak pa je prišel v pogovor z Judi o nauku Jezusovem. Nastopil je tako odločno in tako junaško, da mu niso mogli Judje oporekati. In ko so videli, da ima on prav in da so sami v zmoti, pravi sveto pismo, začeli so se jeze mašiti ušesa in so škripali s zobmi in zgrabili nevstrašenega oznanovalca resnice in ga peljali iz mesta in ga kamenjali.

Na ta dan pa da sveta cerkev prečitati del svetega evangelija, v katerem božji Zveličar napoveduje strašno kazen Judom, ker niso več hoteli sprejemati onih, katere jim je Bog pošiljal kot vodnike, kakor tudi njega niso hoteli sprejeti, temveč so jih pomorili, kakor njega, tako sv. Štefana in drugih veliko.

Današnji praznik je zelo tolažil en delavca za čast božjo, zlasti za vsakega katoliškega duhovnika. Tudi katoliški duhovnik je poslan po svojem svetem stanu, da vodi narod, da ga podučuje, svari in tako odvrča od ceste greha in hudobij na pot čednosti.

Toda ali se ne godi duhovniku pogosto kakor se je godilo svetemu Štefanu?

Da, učenec ni več kakor je učenik. Zato ako je moral Gospod trpeti preganjanje zato ker je oznanjeval resnico, zato ker je svaril grešnike, zato ker je neusmiljeno bičal farizejsko hinavščino, ker je tako

odločno nastopal proti hudobijam, ako je moral sveti Štefan enako izdihniti svojo dušo pod kameni, s katerimi so ga obmetali zato ker je govoril resnico in ker jih je prepričal zmote, tako mora biti vsak duhovnik pripravljen na enako plačilo sveta za svoje navdušeno delo. Kolikor bolj bo delal, kolikor bolj odločno nastopal toliko večim se bode zameril, toliko bolj bo preganjan. Učenec ni več kakor je učenik in učeniku se je isto godilo.

To mora navduševati toraj vsakega duhovnika k gorečemu delu, ne glede na to, kaj kedo reče. Če treba preganjanje trpeti, ga pa rad trpi, saj trpi za Boga.

Enako je to tolaživo za vsakega očeta, za vsako mater, ki skuša doma v svoji družini delovati za Boga, pa žanje od svojih otrok samo nehvaležnost in zaničevanje.

Enako vsak voditelj in delavec za čast božjo, za Boga, najde v tem prazniku svojo tolažbo, ako je radi svojega prepričanja in radi svojega narodnega dela za Boga in dobro stvar trpel preganjanje. "Dobro sem hotel, za dobro stvar sem se potegnil, če sem zato sedaj preganjan, nič za to! To je pač plačilo sveta. Bog bo pa drugače plačal". V takem preganjanju pa lahko vsakdo reče: — "Vidim nebesa odprta in Jezusa stati na desnici božji, to je: vidim sodnika mojega in Vašega, ki bode sodil Vas in mene. Vidim Jezusa, ki bode meni moje trpljenje plačal, vas pa kaznoval, kakor si zaslužite, dasi Vam kazni ne privoščim."

Zato bodimo navdušeni delavci za čast božjo!

Današnji praznik je pa resen opomin tudi ljudstvu.

Kateri otrok ne posluša svojih starišev, jih prezira in zaničuje radi tega, ker ga lepo uče? Morda dober otrok? Morda otrok, dokler je dober? Vsak oče in vsaka mati ve, da je bil otrok tako ubogljiv, da ju je tako lepo spoštoval in poslušal njiju nauke, dokler je bil dober. Ko se je pa spridil, naenkrat ni hotel več ubogati in si ni pustil dovo-

liti najmanjšega opomina več. Mater in očeta je preziral.

Narod, ki ne spoštuje svojih duhovnih voditeljev, zlasti onih, katere vidi z navdušenjem se zanj žrtvovati in truditi in hvali samo one, ki ga hvalijo, ki ga ne opominjajo, ki se ga boje in mu puste, da dela kar in kakor hoče, ali je znamenje, da je tak narod zdrav? dober? Ne! Znamenje je, da je pokvarjen, da je zšel na stranpot.

Imamo narode, ki visoko spoštujejo svoje voditelje, svoje duhovnike, vsakega, o katerem vidijo, da se zanj trudi. To je znamenje, da je ta narod moralno zdrav. O takem narodu se ve za gotovo, da bode napredoval. Njegovo spoštovanje in poslušnost do onih, kateri so njegovi voditelji, ga bode naredilo sprejemljivega za vsak dober nauk, za

vsak narodni pokret. In njegove voditelje bode pa ta poslušnost in zupanje naroda gnala k navdušenemu delu in še več bodo delali zanj in za njegov napredek.

Nasprotno pa je gotovo znamenje narodnega propada, narodne ali vsaj narodne moralne bolezni, okuženosti, kjer ni več tega spoštovanja. — Družina boleha, kjer otroci ne ubogajo svojih starišev. Taka družina ne bode vspevala. Enako narod. Tak narod bode storil to, kar je storil židovski narod, kamenal bode one, ki mu dobro hočejo.

To pa bode priklicalo nanj kazen kakor na židovski narod. "...kamen ne bode ostal na kamenu v tebi, zato ker nisi spoznalo....." Narodni pogin je kazen zato.

Kako je med nami Slovenci?

Kako je v vaši družini?

Cvetoča mesta krasila so rodovitna perzijska polja. Navdušeno je sprejelo ljudstvo krščansko vero. Tako je krščanstvo napredovalo, da najdemo tam že v prvih stoletjih velike krščanske občine. Mesto Seleucia je bilo sedež nadškofa. Simeon je bil prvi nadškof. Toda prehitro je prišel konec za tamajšne krščanstvo. Kakor povsod drugje po vzhodu, tako so hujskali tudi tu židje in poganski svečeniki. Politični boji, ki so nastali med takratnim krščanskim vzhodnim rimskim cesarstvom (Carigrad) in poganskim perzijskim kraljem Saporom II. (Schapur) vplivali so jako neugodno. Češ da so kristjani izdali perzijsko kraljestvo Carigradu, pričel je proganjati kristjane, in ta preganjanja se prekašala glede muk celo ona pod Dijoklecijanom. Nadškofa v Seleuciji, Simeona, in z njim še sto drugih škofov in duhovnov so mučili na grozen način. 16,000 kristjanov je umrlo tekom 40 letnega preganjanja v Perziji mučeniške smrti. Toda kakor v rimskem cesarstvu, tako je tudi tu mučeniška kri pognala nove korenine. nova se je dvignila Perzija, bila cvetoča cerkvena provinacija, dokler ni sicer goreči nadškof Abdas v Seleuciji v svoji nepredvidnosti povzročil novega viharja. Ukazal je podreti krasen tempelj, ki je bil posvešen bogu ognja, in tako povzročil preganjanje, ki je trpelo nad 30 let. Kristjane so metali v globoke jame, kjer se jih žerle podgani in miši. Sicer je l. 425 premagal cesar Teodozij II. Perze in jih prisilil, da so kristjane pustili v miru, toda vsled silnih preganjanj je krščanstvo bilo že skoro popolnoma iztrebljeno, dokler ni končno popolnoma izginilo. Precej so k temu pripomogle Nestorijove zmote, tako da dandanes krščanstvo v Perziji ni posebno razširjeno.

Krščanstvo ob koncu 5. stoletja.

Kljub vednim, silnim preganjanjem razširilo se je krščanstvo do skrajnih mej rimskega cesarstva. V jutrovih deželah je prišlo prav do

Svetli žarki

IZ ZGODOVINE KATOL. CERKVE.

Rev. J. C. Smoley.

(Konec.)

Krščanstvo med ne-rimskimi narodi.

Krščanstvo je sicer jako ugodno, ublaževalno vplivalo na posamezne stanove in družine, vendar pa ni moglo preprečiti notranjega državnega propada, rimskega naroda in cesarstva. Vzrok temu je bil, da se je premnogo Rimljanov krščanstvu ustavljalo. I dandanes vidimo, zakaj krščanstvo ne doseže vsestranskega vspeha.

Ko je l. 476 sveže, zdravo germansko pleme Rugijcev pod vodstvom svojega kneza Odoakerja naskočilo gnjilo, prej toli občudovano rimsko cesarstvo, je zadnji rimski cesar, Romulus Augustulus, temu naskoku podlegel. Od tega časa naprej je bilo rimsko cesarstvo igrača, oz. suženj raznih narodov, ki so pritiskali od severa.

Izmed žalostnih dogodkov teh nesrečnih let pa je videti en krasen pojav: Krščanstvo. Ne samo, da

so papeži in škofje pogosto pomagali trpečemu rimskemu ljudstvu na vse mogoče načine, je branili, ampak so sčasoma tudi zmagovavce privedli k Kristusu in njegovemu nauku. Zabranjevali so rušenje, uničevanje mest in polj. Evangelij ljubezni, človekoljubja in darežljivosti je v kratkem nadomestil njihove surove navade in običaje. Narodi ki so strli rimsko cesarstvo so postali s časom krščanski. Ne samo to, tudi z orožjem so se pozneje navdušeno potegnili za sv. vero.

Kako pa je bilo z ne-rimskimi narodi? Kako stališče so zavzeli ti napram krščanstvu? Vpoštev pridejo najprej orijentalni narodi, ob vzhodnih in južnih mejah rimskega cesarstva: Perzijani, Armenci, Georgijci, Severno-Afrikanci in Nubijci.

Perzijo je odprl Aleksander Veliki (356-323 p. K.) zapadni kulturi.

Perzije. V Arabiji in Mali Aziji uvedla sta krščanstvo sv. Pavel in Bartolomej. Celi Pont (severna Mala Azija), tako piše grški pisatelj Lucian 1.167, napolnjen je s kristjani. Prva dežela, ki je preglasila, krščanstvo za državno vero, je bila Armenija. Krščanski trgovci, ki so potovali po Armeniji, so jo že v 3. stoletju oznanjali. Posebno pa je razširil krščanstvo tam Gregor Illuminator. Vsled svoje omike in gorečnosti je pridobil zanjo kralja Tiridata (Terdat III.) Kralju je kmalu sledilo plemstvo in potem ljudstvo. Širilo se je da je bila hitro tako pod Tiridatovim naslednikom vsa Armenija krščanska. Povsod nahajamo cvetoče krščanske občine. V prvi polovici petega stoletja je bilo predstavljeno sv. pismo v armenski jezik, ko je sv. Mesrop (umrl 441) iznašel poseben alfabet. Mnogo dragocenih spisov krščanskega staroveka nam je ostalo ohranjenih ravno po armenskih prestavah. Toda le prehitro je pričelo krščanstvo propadati. Ko so Perzi osvojili Armenijo zadela je krščanstvo v Armeniji ista usoda kakor v Perziji; pričelo se je preganjanje, potem je pa prišla še Nestorijeva kriva vera. Naravnost je pa Armenija odpadla od rimske cerkve 1.552. (Tudi shizmatični Armenci imajo še vedno 7 zakramentov in mnogo drugih verskih resnic skupno z nami.) Katoliki Armenije tvorijo dandanes patrijarhat z 19 škofi, 322 duhovni, 115.000 dušami. Službe Božje opravljajo v staro-armenskem jeziku. Ozko z armenskim krščanstvom je bilo spojeno krščanstvo sosednih dežel gléde propada. V Georgiji in Kolchidi je spreobrnila ljudstvo krščanstvu armenska sužnja sv. Nunija. Najprej je s svojim zglednim življenjem pridobila mnogo bolnikov za Kristusa, potem pa množice ljudstva.

Skrajne severne države v Afriki, Egipt, Tunis, Maroko, takozvana prokonzularna Afrika, sprejele so krščanstvo že v prvem stoletju po Kr. in imele mnogo jako cvetočih

občin. Od tu se je širilo v notranje dežele, posebno v Etijopijo (Abesinijo) in Nubijo. Mnogo črncev je sprejelo sv. vero. Vsled zveze z Aleksandrijo pa so se prehitro pričele širiti zmoti, in so te dežele odpadle k monofizitizmu, zmoti, ki je učila le jedno naravo v Kristusu. Spreobrnitev k krščanstvu pripisujejo dvema bratoma Frumenciju in Edeziju. L. 340 vrgel je vihar oba mladeniča, ki sta bila ravno na potovanju, na etijopsko obal. Pripekljali so ju k glavarju dežele. Vsled olieke dopadla sta se mu brata, in dospela sta do visokih služeb. Toda Edezija je vleklo v domovino. Postal je duhoven in umrl sv. smrti. Frumencij pa se je podal k sv. Atanaziju, ki je živel takrat v Aleksandriji, bil posvečen v škofa in poslan kot apostol v Abesinijo. Ko se je spreobrnil kralj in sprejel velik del ljudstva v krščanstvo, povspelo se je do visoke stopinje. V drugi polovici 4. stoltja je bilo sv. pismo predstavljeno v deželni jezik. Toda vsled krivih zmot, ki so se širile po severnem Egiptu, je pričelo krščanstvo tudi tu propadati. Abesinska cerkev ima ohranjenih še mnogo

židovskih obredov, n. pr. obrezovanje, praznovanje sobote, itd. (V našem stoletju so laški kapucini uvedli v Abesiniji zopet katoliško vero.) Popolnoma pa je uničil katoliško vero v jutrovih deželah, v Afriki in balkanskih krajih izlam.

V Evropi je obstajalo urejeno krščanstvo v Italiji, Grški, Traciji, Španskem, Franciji (Galiji) in v s to spojeni Germaniji z glavnimi mesti Kelmorajn, Trijer in Mogunc. Temu nasproti pa so bili v 7 stoletju (ob času Gregorja Velikega) pogani še v Sardiniji in Korziki. Tudi v dežele sedanje južne Nemčije, v Avstrijo, Ogrsko, Panonijo, današnje slovenske kraje, je prodrlo krščanstvo, sv. Afra v Augsburgu, Viktorin v Pasavi, Kvirin v Siseku. Germania magna (Severna Nemčija) je bila poganska méjtem ko najdemo v Britaniji že okoli 2. stoletja krščanstvo. Na zapadnem cerkvenem zborovanju v Arlesul. 314 najdemo zbrane laške, španske, britske, nemške, itd. škofo. V državnem in javnem življenju je pa še vedno poganstvo prevladovalo, dokler je ni preseljevanje narodov še odtod spodrinilo.

Kaj je najlepše na svetu?

Rev. J. Plaznik.

Najlepša stvar vidnega stvarstva je plemenito obličje, čegar poteze kažejo duh dobrote božje. Tak obraz je podoba stvarnikova. Kako lep je moral biti človeški obraz onega, ki izhaja iz večne lepote. Človek je z občudovanjem zrl na Sina božjega, včlovečenega. Na njegovem obrazu so brali globoko ponižnost, najvzvišenejšo čistost in najnežnejši ljubezen.

Star rokopis, pisan za časa Jezusovega, vsebuje sledeči popis: "Njegova postava je velika in lepo oblikovana. Njegova cela zunanost prijazna in taka, da vzbuja spoštovanje. Njegovi lasje se spuščajo po rami in tvorijo tako lepe barve, da

jih ni mogoče opisati. Njegovo čelo je gladko in visoko, Njegova lica so brez hibe, lepe, rudeče barve. Oči in nos sta zelo simetrična; brada je gosta in take barve, kakor lasje. Njegove oči so bistre, jasne in resne. V lepoti prekaša vse ljudi."

Najslavnejša slika na svetu je gotovo slika "zadnje večerje", ki jo je naslikal Leonardo da Vinci. Ko je lepo naslikal dvanajst apostolov, ni vedel, kako bi naslikal Jezusa. Bal se je, da ga ne bo mogel naslikati. Kako se je zgodilo, se ne ve. Pripovedujejo, da so našli neko jutro podobo Jezusovo zgotovljeno. Slika je tako veličastna, da je pisal o njej Alban Stolz:

“Premišljeval sem pred to podobo in mislim, če bi kdo stal pred to podobo vsako jutro in gledal v Zveličarjev obraz ter zmolil svoje molitve, bi gotovo postal milejši, čistejši, plemenitejši, resnejši, darežljivejši in bolj prost greha.”

Sveti Janez Zlatoust obrača prerokove besede: “Slaven si v svoji lepoti” ne samo na Kristusovo dušo temveč tudi na telesno lepoto. Tudi Sv. Jeronim proslavlja Zveličarjevo lepoto. Sveti Janez Damaščan, ki je živel v četrtem stoletju, govori o njegovi krasni postavi, lepih očeh, podolgastem nosu, skravženih laseh, temni bradi, obrazu pšenične barve in vitkih rokah. Gotovo je, da je bil Kristus podoben svoji materi.

Ana Katarina Emmerika, tako popisuje prikazen Marijino: “Imela je dolge plave lase, lepe obrvi, visoko čelo in velike oči, ki so bile navadno pobešene. Nos je bil raven, in nežen. Usta očarujoča.” Nek drugi pisatelj, kateremu se je Marija prikazala še dostavlja: “Njen krasen obraz je zrcalo njene lepe duše. Iz njenih oči se zrcali mila veličastnost in neizrekljiva milota.”

Vsi slikarji in kiparji so vedno slikali Marijo kolikor mogoče lepo. O svetem Lukežu se prpoveduje, da mu je rekla neka prikazen, naj da svetu sliko največje lepote, Mater božje.

Rafael Sanzio bi rad naslikal Marijo, kakoršno si je mislil. S tresočo roko je pričel slikati. Neko noč se je nenadoma zbudil. Najprej je zapazil svetel odsev na steni, potem Marijino sliko, kakor bi bila živa. Bila je tako lepa, da se ne da opisati in gledala ga je prečudno milo. Ta slika se je tako vtisnila v njegov spomin, da je postala model za njegove slike device Marije.

Marija je bila zavita v neko svetost, ko je živela na zemlji. Bil je zunanji znak notranje svetosti. Nek čudovit žar je sijal iz njenega obličja. Po tem žaru jo je Simon spoznal za Mater božjo, ko je prinesla otroka v tempel in ga daro-

vala nebeškemu Očetu. Ko je Marija prestopila Caharijev prag, je Elizabeta videla nebeško prikazen. V njej so se zbudila vsa stara prerokovanja o Mesiji. Prva beseda, katero je zgovorila Marija, je presunila Elizabeto v dno duše. Ta privlačnost je prihajala od Marijinega krepostnega življenja, ljubezni do Boga in bližnjega, ki je dosegla v njej svoj vrhunec. Bila je popolnoma prosta greha. Lepota njene obraza je bila odsev njene lepe duše.

Z ljubeznijo do lepote in svetosti še ne zrujemo iz sebe ljubezni do samega sebe. Če se hočemo popolnoma otresti nečimernosti in nečistosti, moramo vedno opazovati Boga in Marijo. Dobro srce se kaže na potezah obraza, ker lepo življenje vtisne pečat na obraz. Vsaka sveta misel, vsak trud za dobro in lepo, vsako nesebično dejanje pusti znak na telesu in se pokaže prej ali slej na potezah.

Nepobitno dejstvo je, da sta telo in duša tako tesno zvezana, da kar čuti duša, takoj potegne v sočutje tudi telo. Če se te kite in mišiče večkrat ravnajo po čutilih, dobijo stalno obliko, kar tvori obrazne poteze. Če je človeška duša mirna in vdana v voljo božjo, ima človek miren obraz. Izderi iz svojega srca vse sovraštvo, zavist in prevaro, potem se bo velikost duše pokazala tudi na tvojem obrazu. Kaj je lepšega, kakor tak pogled, poln ljubezni do Boga in bližnjega? Ogleduj obraz take osebe, ki živi popolnoma v ljubezni do Boga! Oči mu jasno žare, in obraz ima, kakor bi bilo na njem nekaj nadnaravnega.

Prijazen pogled in ponižen govor privlačuje ljudi. Starost, žalost in križi napravijo sive lase. Toda če je oseba dobrega srca, jo delajo lepo in vzbujajo spoštovanje. Pravilne poteze še ne napravijo lepega obraza. Dobe se moške in žene, ki nimajo simetričnih ust, nosa ali oči, vendar jih radi vidimo, ker sije iz njihovih oči in obraza čistost duše in dobrota srca.

Kakor umetnik popravlja sliko, tako bli človek moral narediti z obrazom. Ne da se napraviti naenkrat, ne v enem dnevu. To je delo časa. Prenašaj trpljenje in nasprotovanje iz ljubezni do Boga! Bodi prijazen do vseh ljudi, potem bo tvoj obraz podoben božjemu, podoben večlovečenemu idealu, Jezusu Kristusu in njegovi materi. Človek si sam sebi naredi obraz. Notranjost se kaže na očeh in po cellem obrazu, kateri kaže pri dobrih osebah ponižnost, čistost in ljubezen Kristusovo. Lepa duša, ki se kaže v potezah plemenitega obraza — to je najlepša stvar na svetu.

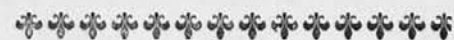
Mati Elizabeta.

NAJDRAŽJI.

Tisoč slavospevov krasnih,
Tisoč cvetk za Tvoj oltar,
Tisoč zvezdic žarnojasnih
Tebi bi prinesel v dar,
Saj najdražja si mi Ti,
Mati, slava Ti vse dni.

Tebe išče misel moja,
Ko pripelje zarja dan;
V duše dnu je slika Tvoja,
Ko se noč spusti na plan;
Ko žari neba obok,
Tebe išče Tvoj otrok.

V srečnih dneh in v hudih bojih,
Bo iskal pogled Te moj,
Ti boš v zadnjih mislih mojih,
V smrti, Mati, boš z menoj.
Ti me boš peljala v raj,
Da slavim Te vekomaj.

ZAHVALE.

Hvala in čast Materi Božji za dobljeno zdravje.

Marija Dolinšek, Chisholm, Minn.
Tukaj Vam pošiljam ... Mariji v dar in s tem spolnujem svojo obljubo.

Mary Šivič, Cleveland, O.
Zahvaljujem se presvetemu Srcu Jezusovemu in Marijinemu in sv. Jožefu za večkratno uslišanje prošnje.

Maggie Morgel, Tioga, Wis.

DOPISI.

Bressler, Pa. — Moram reči, da je list Ave Maria pravi božji blagoslov za nas ameriške Slovence in za vsako družino, v katero začne zahajati. Posebno kjer so otroci, je to najbolj podučljiv list. To vemo me slovenske matere, katere ga imamo naročenega in ga prebiramo. Tudi Vas vprašam, zakaj več ne tiskate oddelka, katerega ste prej imeli vedno vsaki mesec pod naslovom "Slovenska žena". Jaz jako pogrešam teh člankov, ker so bili v resnici zlata vredni za vsako mater in ženo. Upam, da bodem zopet v kratkem brala v našem listu "Ave Maria" te članke.

Moram se pa tudi javno zahvaliti preblaženi Devici Mariji za večkratno uslišano molitev zlasti, ko sem jo prosila za svojo hčerko, katero mi je rešila gotovo smrti. Kdor zvesto in zaupno prosi mater Marijo pomoči, pač še nikdar ni ostal neuslišan.

Mrs. Mary A. Žlogar.

Opomba uredništva: Ko bi vedeli, kako veliko delo je to, urejevanje in pisanje lista in s kolikimi težavami zvezano, bi gotovo razumeli, da nismo nekoliko mesecev priobčili več tega oddelka. — Manjkalo nam je pač moči. Sedaj smo dobili nekaj pomoči iz starega kraja. Upamo, da nam bo zanaprej lažje ustrezati vašim željam.

Urednik.

Collincoon, N. Y. — Samo en par besedi, da veste, da sem še na svetu. — Letos nas je 136 dijakov tukaj. Med temi smo pa samo trije Slovenci: Čagran, Gabrenja in jaz. Upam, da bomo drugo leto imeli že kaj več Slovencev tukaj. Jaz sem letos v zadnjem letu in v juliju drugo leto bodem že tako srečen, da bom sprejet v red svetega Frančiška, ko bom stopil v novicijat. Gabrenja je v 4. razredu in Čagran je v 2.

V januarju bomo začeli izdajati nov list, kateremu bo ime "The Franciscan" in mu bo cena \$2,50 na leto. Izhajal bo vsaki mesec. Sedaj imamo dosti dela, ker mu iščemo naročnikov. 12.000 naročnikov mu moramo dobiti. Kaj ne veliko, pa jih bomo že dobili.

Sneg je že parkrat naletaval, pa je še zmiraj takoj skopnel. Tako nam manjka tukaj v kolegiju zimske zabave.

Vabim vse slovenske dečke po Ameriki, da bi šli tudi oni za nami in bi prišli sem v Collincoon, kjer imamo tako lepo gimnazijo in kolegij. Naši profesorji so samo č. patri Frančiškani. Kako lepo bi bilo, ko bi nas bilo kaj več Slovencev tukaj. — Imamo jako dobro šolo.

Peter A. Hoge,

St. Josephs Seminary, Collincoon, N. Y.
Paterson, N. J. — Težko pogrešamo mi kleriki Vašega pisma, katerega se vsi zveselimo. Vendar ker vemo, da imate veliko dela, vam pa že radi odpustimo. Jaz sem jako vesel in srečen v svojem novem stanu, kjer imamo tako lepo živ-

ljenje. To je ravno življenje, kakoršnega sem si vedno želel in kakoršno je bilo moj ideal od nekdaj. Veliki sveti Frančišek je v resnici krasen vzor za vsakega, ki ga pozna! Kako vzvišeno je to življenje iti za njim. Kako si toraj želim, da bi končal svoje študije, do bi bil kedaj dober in navdušen sin tako velikega očeta in bi mogel tudi jaz kaj storiti za blagor človeštva, kakor je on.

Fra. Paul Kulka OFM.

McKinley, Minn. — ...Nadalje sem koledarje že vse razdala med naročnike, da je vsaki dobil, kar je naročil. Sporočam vam, da so vsi jako zadovoljni z njim. ...

Mrs. M. A. Hegler.

McKinley, Minn. — Častiti Father Zakrajšek! — Tudi jaz ne morem krotiti svojega navdušenja, katerega čutim do Vas, namreč da vam častitam na tako vzvišenem delovanju, kakoršno je Vaše in na tako lepi zmagi v tem boju, skoz katerega ste prešli in da ste se tako krepko postavili za pravico in resnico kakor močna trdnjava, kateri še tako veliki navalni ne morejo škodovati. Mi vsi, ki zasledujemo Vaše delovanje, in nas ni tako malo kakor bi kdo mislil, se vsi veselimo tega. Hvala vam za toliko neustrašenost in tako navdušeno srčnost, katero ste pokazali ravno v tem času viharne poskušnje. Vi ne veste, kako smo vsi dobri katoliki veseli te vaše zmage in te vaše odločnosti in kako smo vam hvaležni. Hvaležni smo pa tudi Bogu in Mariji, da sta vaju podpirala, da se niste ustrašili in omagali. Vsi vemo, ko bi imela Jugoslavija doma dovolj odločnih in junaških mož, ne bi bila propadla tako globoko. Vemo tudi, ko bi bilo več navdušenih in delavnih mož voditeljev takoj pred leti tu v Ameriki, ne bi bili danes rdečkarji tako mogočni in tako močni. To kar imajo danes verski odpadniki to imeli bi bili mi, zavedni katoliki. In tem vašim napadalcem je pa prav, da so sprejeli tako gorkih zaušnic od naroda samega. "Šika se jim", bojo pomnili za drugikat. Častijo naj Marijo in naj ne begajo ljudi. Zato hvala vam gospod urednik! Sedaj vemo, da je res Marija z vašim delom, ko ga tolike sovražne moči niso mogle uničiti. Za vse trpljenje za dobro stvar bode pa gotovo Bog sam plačnik.

Mrs. M. A. Hegler.

POIZVEDOVALNI KOTIČEK.

Vprašanje: Brala sam v "Ave Maria", da gre lahko vsak k svetemu obhajilu brez spovedi, kdor nima smrtnih grehov na sebi. Jaz pa prosim, da mi v poizvedovalnem kotičku odgovorite, kateri so smrtni grehi, ker jaz ne vem.

Naročnica.

Odgovor: Vaše vprašanje je presplošno. Vseh smrtnih grehov vam tukaj naštetih bi bilo sploh nemogoče. Svetuje-

mo pa, da si kupite Zakrajškov katekizem in tam prečitate in premislite poglavje, ki govori o grehu (Stran 10. 6. odstavek.) Tam imate tudi vprašanje: Kdo stori smrtni greh? In odgovor: — Smrtni greh stori, kdor vedoma in prostovoljno prelomi božjo postavo v važni reči. Greh je vse, kar je proti volji božji. Božja volja se nam pa javlja v desetih zapovedih božjih in šestih cerkvenih. Če si tega ne morete razložiti sami, vprašajte duhovnika pri spovedi. Desetero zapovedi božje in šest cerkvenih zapovedi imate pa razloženih v tem katekizmu na koncu.

Pri tem naj po menim, da mora imeti posebno dovoljenje od spovednika, kdor hoče večkrat sprejemati sveto obhajilo brez spovedi.

Vprašanje: Ali res nekatoličan ne sme biti priča pri katol. poroki? Moj sin je hotel imeti svojega prijatelja pri svoji poroki. Toda, ker ni katoličan, pa mu ni gospod župnik dovolil. Malo čudno se mi to zdi. Ali je res to?

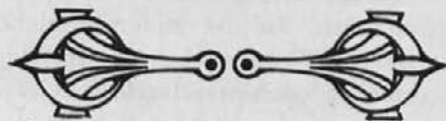
Nekdo od Nekod.

Odgovor: Na to vaše vprašanje vam bom pa prestavil kar cel uredniški članek, katerega sem čital pred nekoliko dnevi v "American Daily Tribune" iz Dubique. Tam čitam: "Nadškof Messmer iz Milwaukee je pisal uredniku katoliškega tednika "Catholic Citizen" sledeče pismo: Vaš "poizvedovalni kotiček" v zadnji številki pravi, da ni cerkvene postave, temveč samo želja svete cerkve, da naj se ne jemlje nekatolikov kot priče pri porokah. Ta odgovor je jako nepravilen in zapeljiv. Pravilno bi bili morali odgovoriti, da nov cerkveni zakonik ničesar ne omenja, da bi priča morala biti katoliška, kajti določa samo, kaj se zahteva za veljavnost poroke.

"Vendar pa imamo posebno cerkveno določilo, katero novi zakonik ni odpravil, ki pa odločno nepoveduje jemati krivoverce ali ne-katoličane za priče h katoliški poroki. Zato pa vsi novejši razlagalci cerkvenih postav naravnost trdijo: Ni dovoljeno jemati nekatolikov kot priče k porokam. Ta dekret svete stolice pa daje pravico škofom, da smejo dajati posebno dovoljenje iz zelo tehtnih vzrokov in v posebnih, izvanrednih slučajih. Po mojem mnenju toraj se zahtevajo jako veliki vzroki in izvanredne razmere, da bi se moglo dovoliti, da bi kak nekatoliški prijatelj ali nekatoliška prijateljica smela biti pri katoliški poroki, razun kot popolnoma privatna oseba, in se zato v nobenem slučaju ne sme njegovega ali njenega imena napisati v poročno knjigo kot ime priče tega zakona.

S. G. Messmer, nadškof.

Mislím, da to pojasnilo prevz. nadškofa iz Milwaukee jasno odgovarja na to Vaše vprašanje.

Telephone: Canal 1614

VSTANOVLJENO 1888.

A. M. KAPSA

Slovincem pripo-
ročam svojo trгови-
no z železino.

—
Pošteno blago —
zmerne cene.

2000-2004 Blue Island Ave., Cor. 20th St.
Chicago, Ill

Pridite in prepričajte se!

**Severova zdravila vzdržujejo
zdravje v družinah.**

Novi Severov Almanah za leto 1921 je
izšel. Dobite ga pri svojem lekarju. Ne
stane nič. Če ga ne dobite, nam pišite in
priložite za 2c poštno znamko.

Varujte svoje otroke

pred vznemirjajočem zimskem kašlju s
tem, da imate v hiši vedno

**SEVERA'S
Cough Balsam**

(preje Severov Balsam za pljuča). Pov-
zroči naglo odpomoč, dela dihanje lažje in
naravno in prepreči razvoj komplikacij.
V dveh merah, 25c in 50c.

Navadni kašelj, ki ni takoj u-
stavljen, lah-
ko povzroči resne bolečine, toda

**SEVERA'S
COLD AND GRIP TABLETS**

(Severovi Tableti proti prehladu in gripi)
so zanesljivi za odpomoč pri prehladu v
kratkem času, odvajajo resne posledice in
preprečijo gripo ali influenco. Po vseh
lekarnah. Cena 30c.

**W. F. ŠEVERA CO.
CEDAR RAPIDS, IOWA**

SEIZ BROS.

Priporoča vsem slovenskim
duhovnikom svojo veliko izbi-
ro nabožnih knjig v vseh je-
zikih, vseh cerkvenih potreb-
ščin, kipov, podob, svetinjic
i. t. d.

Priporoča se tudi vsem slo-
venskim društvom ri nakupu
zastav in društvenih znakov.

21 Barclay Street, Ney York

Telefon, 5985 Barclay.

**Katoliški Slovenci zave-
vedajte se svoje dol-
žnosti in podpi-
rajte!**

"KATOL. ČASOPISJE."

KOLEDARJE

CENJENIM ROJAKOM širom Amerike naznanjam, da imam v zalogi
8 tisoč velikih stenskih "KOLEDARJEV" za leto 1921, kateri bodo zelo pri-
merni in pravi okraski za vsako hišo in družino, kakor tudi za poslati v sta-
ro domovino.

Ko sem se nahajal doma v domovini, sem videl v mnogih krajih moje ko-
ledarje od lanske pošiljatve. Doma nimajo koledarjev in ako jim pošljete veli-
ke stenske koledarje, jim s té m naredite veliko veselje. —

Letošnji koledarji so eni izmed najboljših, kar sem jih še kdaj imel. Pri
tem da so 20 x 28 inčev (palcev) veliki, so iz finega papirja, in imajo še po-
sebej dnevna vremenska poročila, in z besedami označene dneve državnih
praznikov in drugih zgodovinsko-važnih dnevoev Združenih Držav. Na kole-
darju je tudi slika starca in starke s pesnico v slovenskem in angleškem je-
ziku, ki je primerna vsebina in olepšava koledarjem. — Za 25centov komad
pošljem s poštino vred, bodisi v Ameriko, ali v staro domovino.

Pošljite takoj po uzorce in naročite si koledarje o pravem času za v sta-
ro domovino. Denar pošljite vselej na

Anton Grdina

1053 E. 62nd St.,

Cleveland, O.

S slabim želodcem ni uspeha!

Dr. Orison Swett Marden, sloveči pisatelj pripoveduje: "Možgani do-
be veliko kredita, ki bi ga pravzaprav moral dobiti želodec." In prav ima
Na tisoče ljudi je na svetu, ki se imajo zahvaliti za svoj uspeh v življen-
ju predvsem dobri prebavi. Kdor ima slab želodec in trpi bolečine, ne
more imeti nikdar popolnega vspeha. Najbolj zanesljivo zdravilo za slab
želodec je:

Zlata kolajna

San Francisco
1915

Véliko darilo

Panama 1916

TRINERJEVO AMERISKO ZDRAVILNO GRENKO VINO

Pripravljeno je samo iz grenkih rastlin,
korenin in lubja znane zdravilne vrednosti in
naravnega rdečega vina. Izčisti želodec, odpra-
vi vse snovi iz notranjosti, pospešuje prebavo,
vrne slast in ojači živce in celi sistem. Za za-
prtje, neprebavo, glavobol, omotico, nervoz-
nost, pomanjkanje energije, splošno omemog-
lost, i. t. d.

Trinerjeva Angelika Grenka Tonika

je splošno odvajalno in zelo okusno sredstvo proti slabostim telesnega sistema.

TRINERJEV LINIMENT

je izvrstvo zdravilo, zelo močno, toraj uporabno za zunanja zdravila.
Oprostilo te bo revmatizma in trganja. Ako so tvoji udje otrpli, ali imaš
bolečine v hrbtu, ali si kak ud pretegnil ali zvil, za otekline itd., ako si z
njim namažeš utrujene mišice ali noge potem, ko si se iskopal, boš začu-
den čutil blagodejen upljiv.

TRINERJEV ANTIPUTRIN je najboljši čistilec za zunanjo upo-
rabo: Grgranje, izpiranje ust, čistenje ran, odprtini i. t. d.

V vseh lekarnah.

JOSEPH TRINER COMPANY

1333-1343 S. Ashland Ave, Chicago Ill

